

junij 2020

Atlantik 2020

Kanarski otoki

1. junij 2020, ponedeljek

Lanzarote: Arrecife. Marina Lanzarote

Iz včeraj na danes so malo pokvarili napoved vetra.

Sicer ne bo pihalo v nos, a tisti low (nizek pritisk), ki gre od Azorov proti Lisboni bo manj izrazit, kot so še včeraj napovedovali, za povrh pa se je pojavil en mali anticiklon na naši poti. To pa pomeni malo ali nič vetra za kak dan ali dva. Še včeraj je izgledalo, da bo začetek počasen, potem pa bo vožnja športna: Na primer v četrtek (in večji del poti) naj bi pihalo 20 vozlov v krmo. To bi omogočalo hitro napredovanje vse do Gibraltarja.

Danes pa kaže, da bo v četrtek vetra med 1 in 10 vozlov - odvisno kako se bomo uspeli pozicionirati. In še vedno bo krma. S tem si na Heronu ne moreno veliko pomagati. No, če bo 10 v krmo bo za silo OK, a če bo karkoli manj bo pa žalost.

Verjetno bomo zamudili tudi zadnji del ugodnega vremenskega okna (ki so ga skrajšali) in bo zadnji del tudi manj ugoden.

Še dobro, da sem naredil bow sprit (kosnik) in bova lahko vozila z enakomernim vsaj čez dan.

Ponoči si ne upam imeti genackerja, še posebno ne, če sva sama. Preveč stvari gre lahko narobe pri tem 126 m2 velikem jadrju in ponoči ne bi skakal sam po palubi. Sicer sem že jadral z genackerjem solo, a zadeva lahko hitro postane resna, če gre kaj narobe. Nazadnje, ko sem bil solo z genackerjem sem naredil za 3000 € škode, a ostal živ.

Danes sem šel z Lili v trgovino. Spisek je bil kratek (sadje, zelenjava, jogurt in še par malenkosti). Še dobro, da sem šel, saj eden ne bi mogel vsega prinesiti sam.

Zdaj je Heron res opremljen za dolgo potovanje. Tudi, če naju nikjer ne spustijo na kopno lahko preživiva več kot en mesec.

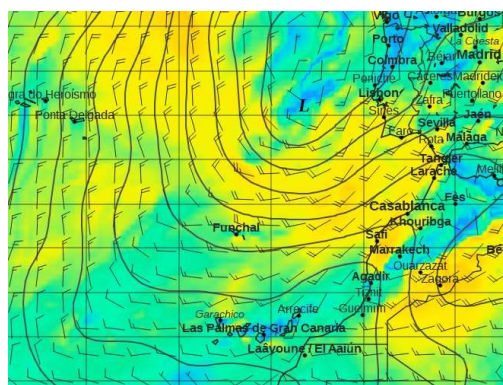
Dnevnik:

Tole je za nekaj dni verjetno zadnji dnevnik, ki ga boste lahko brali sproti. Jutri greva namreč na pot, ki normalno traja 5 dni. Če bo slab veter lahko še kak dan več. Jaz bom dnevnik že pisal, a se bo pretočil na server šele ob najinem prihodu na cilj.

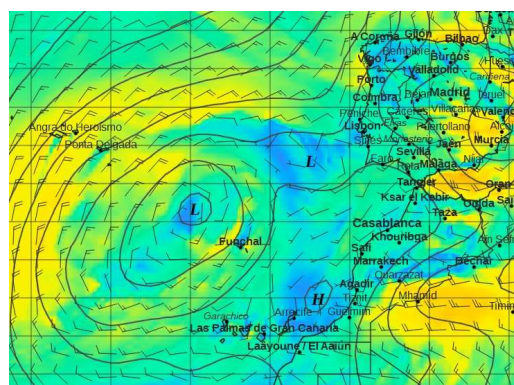
Satelitske komunikacije nimava, bom pa imel prižgan AIS.

A tudi AIS ima relativno kratek domet in bo signal verjetno izginil kmalu po tem, ko bo Lanzarote izginil za obzorjem.

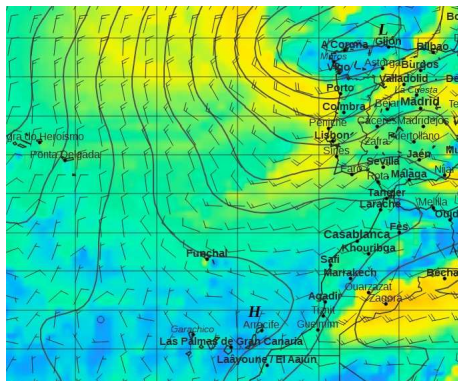
Današnja to-do lista je odključana, jutri še vrževa sidro nekje ob obali Lanzaroteja, da očistim podvizje barke. Prav hitela ne bova, saj jutri tako ne bo vetra. Če bo še GSM signal mogoče napišem kakšno vrstico preden se oddaljiva od obale in izgubiva povezavo.

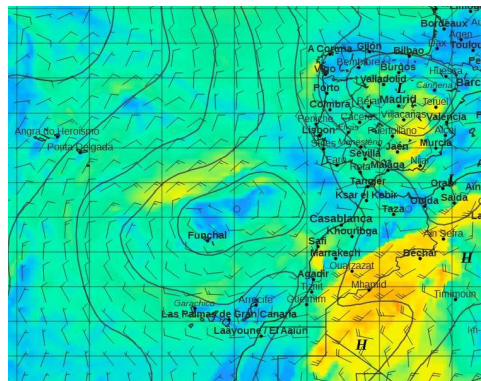
Še včeraj je kazalo, da bo v četrtek super veter

Danes pa pravijo, da bo malo vetra.

Sobota po stari napovedi

Sobota po novi napovedi

2. junij 2020, torek

Lanzarote: Arrecife. Marina Lanzarote

Dopoldan je kar nekaj stvari za uredit. Lili gre kupit svež kruhek, jaz grem plačat elektriko in vrnit kartico. Marino je treba plačat vnaprej, da bobiš popust, elektriko pa za barke nad 12 m računajo dodatno po števcu. Saj ni dosti, a je treba plačat račun za maj in dva dni junija. Dajo mi še en dokument, ki potrjuje mojo prisotnost v marini. Baje ni več nujen, a nikoli ne veš, mi je rekel marinero. Morda pride prav v LaLinei.

Že včeraj sem odstranil nekaj priveznih vrvi in jih čez noč namakal v čeburu. Vrvi so bile trde, kot palica. Mešanica črnega in rdečega peska ter presušena sol naredijo svoje. Ta droben pesek se zažre v notranjost vrvi, kjer porazi vlakna, ki postanejo hrapava in vrv postane trda. Pranje malo pomaga, a ne dosti. Na žalost je ista pesem z dviznicami in škotami. Nekaj pred poldnevom odplujeva iz marine. Vetrta ni veliko, med 5 in 10 vozlov realnega v polkrmo. Sidrava na prvem primernem mestu nekaj milj severno od Arrecife, da očistim vijak.

Na vijaku imam namreč na enem kraku gojišče školjk in ostalega morskega sveta, saj je Copercoat odpadel že pred časom, na drugih dvah pa nekaj Copercoata in nekaj manj morskega življa.

V vodo grem s potapljaško opremo. S tem je kar nekaj sitnosti preden vse zvlečáš na kup in sestaviš. Jeklenka, regulator plovnosti, regulatori za dihanje, neopren, plavuti in maska.

Pri sestavljanju naju malo bolj nagne en val in zadeva se prevrne. Lili je ni mogla zadržat. Dobi manjšo rano na nogi. Ravno toliko, da ne more še ona v vodo. Oprema je že stara in ena cevka malo pušča. Mogoče od padca, mogoče pa od starosti. V tej cevki je 200 atmosfer pritiska. Ne vem, če bo kaj pomagalo, a malo zalepim z silvertapom in na tesno povijem s tanko vrvico. Še vedno pušča, a manj.

Grem v vodo. Voda sploh ni mrzla. Res sem v neoprenu, a vseeno.

Čistim propeler in dela je kar nekaj. Odstrnil sem vso nesnago in tudi vso barvo tam, kjer ni že sama odpadla. Sedaj je vijak spet uravnotežen. Precej boljši bo izkoristek, pa tudi tresljajev ne bi smelo biti več.

Prej je namreč malo treslo, saj so bile lopatice vijaka različno težke. Na eni je bilo kar dosti školjk, na drugig dveh pa barva.

Ko končam in vse opereva sem kar pošteno zmatran.

Dvigneva sidro in glavno jadro in odjadrava proti severu mimo otoka. Vetrta je okrog 8 do 10 vozlov (realnega) v polkrmo.

Plujemo s 4 do 5 vozli. Ni neka huda hitrost, a glede na napoved vetra sva zadovoljna.

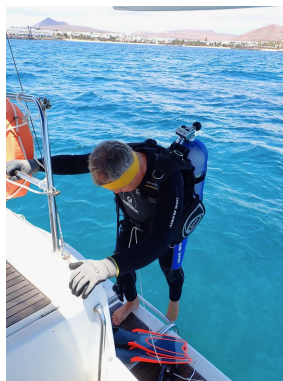
Sva edina jadrnica na morju. Ničesar ni videti ne s pogledom, ne na AIS-u. V celem dnevu sva srečala je tri manjše čolne z ribiči. Sicer je morje prazno.

Vožnja je prijetna, vala je malo. Blizu konca otoka se je še veter malenkost okrepil in je hitrost dobrih 5 vozlov.

Ko tole pišem je ura pet popoldan po Kanarskem času, blizava se severnemu rtu otoka in zaenkrat še imamo signal.

Zapuščamo Lanzarote

V polni bojni opreми se podam pod barko.

Krmilo in trup sta dokaj v dobrem stanju. Eno leto od nanosa Copercoata in zadnje 3 mesece nepremično v marini.

najin 'sharki' seveda ni bil zaščiten in je resno obraščen s trdimi školjkami, ki jih komaj odstranim.

Vijak je še kar zaraščen, a nič tragičnega. Slike po čiščenju nimam, ampak izgleda super.

3. junij 2020, sredo

Lanzarote-Gibraltar (LaLinea)

Kmalu po tem, ko sem napisal in objavil včrajšnji dnevnik je začel veter umirati.

Hitrost je sčasoma padla pod 4 vozle, val se je nekoliko okrepil. Valovanje je posledica bližnjega ciklona, ki je obrnil tale veter in nama omogočil jadrnanje na sever. Jedro je severozahodno od nas in val dobivamo v levi bok.

Kmalu jadra preveč opletajo in čas je za motor. Glavno jadro dava na drugo krajšavo, da nama vsaj malo stabilizira barko.

Lili ima prvo večerno stražo in potegne dolgo v noč. Zbudi me šele ob 3:30.

Zdaj pa ne vem, ali ima tako napeto knjigo, ali pa me ima tako rada. Kolikor vem zastonj e-knjige v glavnem niso kak presežek.

Imel sem pa velike težave s spanjem. Ponavadi hodim spat pozno - šele okrog enih ponoči, zato nisem in nisem mogel zaspati. Nasploh imam na pasažah v začetku težave s spanjem. Motijo me zibanje in zvoki, možgani pa mi delajo na polnih obratih. V glavi premlevam vremensko napoved, možne izbire poti, premišlujem, če sem na barki vse naredil tako, kot je treba, če je Lili v redu ali rabi kakšno pomoč, ...Ponavadi čez kak dan ali dva spim bolje. Mogoče zato, ker utrujenost naredi svoje.

Ko nastopim svojo izmeno je luna še zunaj. Vidi se daleč naokrog. Navideznega vetra je uboge 3 vozle. Zložim še tisti ostanek glavnega jadra, ki samo opleta in dela hrup, k hitrosti pa ne pripomore.

Počasi motoriramo, da se lažje spi. 1600 obratov. Proti jutru zvišam na 1750, da imam nekaj boljšo hitrost.

Pred svitom sestavim ribiško palico in vržem vabo.

Pri rednem pregledu najdem v kaluži vodo. Tri litre je je, umazana je in slana. Razdrem posteljo v zadnji kabini in pogledam os motorja, Volvo ležaj, cevi za hlajenje motorja, cevi za hlajenje osi, mokri izpuh. Vse je suho kot poper. Le od kje prihaja voda?

Izčrpam tisto vodo in nove vode skoraj ni. Po eni uri je le nekaj kapljic. In ta voda izgleda precej bolj čista.

Potem s espomnim. Ko sem iskal pokrov rezervoarja sem za vzorec s seboj nosil pokrov prednjega vodnega rezervoarja. Verjetno ga nisem dovolj čvrsto privil nazaj. Pred odhodom pa sem natočil prednji rezervoar povsem do vrha - se pravi, da je bila voda še v nalivni cevi. Verjetno je mezela ven pri pokrovu. Razdrem podnice v prednji kabini, odstranim orodje, razdrem spodnji slepi pod pod orodjem in res: Na tleh je malo vode. Ker nas rola levo, desno je ta voda splahnila od znotraj rebra barke in je zato do kaluže prišla slana in umazana.

Razdrem še prednjo posteljo in res, čep je slabo zatesnjen. Zategnem ga in pospravim vse za sabo.

Lepo mi je minila smena, sicer bi bil živ dolgčas.

Mimo nas se je odpeljalo par tovornih ladij, nekaj posameznih delfinov (ali en delfin večkrat), precej vodnih ptic, drugega pa ni bilo.

Ko je luna padla v morje je za barko ostajala sled biolumiscence.

Lili se zbudi sama od sebe in imava kavico in zajtrk.

Vetra je premalo za dobro jadranje, a napoved je, da se bo malo ojačal.

Dvignem glavno jadro in lotiva se genackerja.

Prvič ga postavljam na kosnik in zadeva traja precej dlje, kot bi si želel. Poleg tega je v nogavici vse zapetljano.

Na koncu ga razpneva. Polkrma naju vodi preveč iz smeri zato obrneva točno z vetrom in voziva metuljčka.

Genacker naju dovolj stabilizira, da je metuljček možen.

Malo sicer na valu zapira glavno jadro, tudi genacker se občasno malo podre, a hitrost je za ta ubogi veter povsem dobra.

Navideznega vetra imava le kakšnih 5 do 7 vozlov a voziva med 5 in 6 vozli. Se pravi, da je pravega vetra okrog dobrih 10.

Ribe nočejo moje vabe zato zamenjam rapalo z lignjem. Ni uspeha.

Genacker zelo vleče kosnik v stran. Vse nekaj škripa, a drži.

Do večera voziva metuljčka: Glavno na levi strani, genacker na desni. Občasno se veliko jadro podre, ko se pripodi kak res velik val, a ga hitro spet uspem postaviti nazaj. Sam pa se noče - je treba delat na škoti.

Za to morje in posadko bova raje ponoči vozila bolj konzervativno.

Genacker gre zvečer v vrečo. Pri zlaganju sem vedno malo živčen, ker je toliko vrvic, ki se lahko zapletejo. Tokrat se vse srečno konča.

Poizkusiva s flokom, a ne gre. Zibanje ga zapre prav na vsakem valu.

Zvečer plujeva torej le na glavno jadro z vetrom v krmo. Hitrost je namesto dobrih 5 slabe 4 vozle. Vetra je res malo.

Ob 19:00 Lili prevzame, jaz pa grem spat.

Tudi na pasažah me Lili razvaja z odlično hrano.

Metuljčkamo s polnim glavnim jadrom in s flokom.

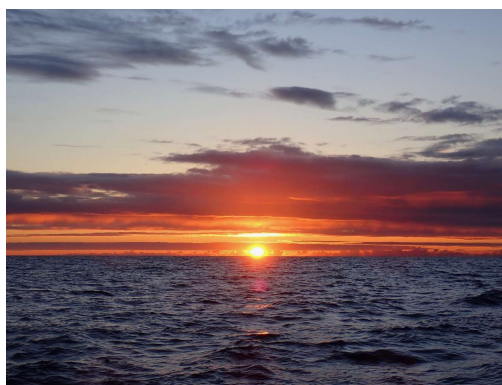
Lili veliko bere knjige s telefona.

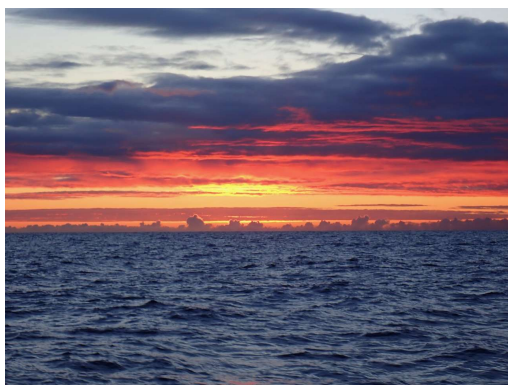
Polkrma z genackerjem.

Potem obrnemo z vetrom v krmo. Glavno jadro na drugo stran in metuljkamo. Cel dan sva takole vozila.

Kičast sončni zahod.

Nebo je kar žarelo.

4. junij 2020, četrtek

Lanzarote-Gibraltar (LaLinea)

Dobro sem spal. Lili me zbudi šele po drugi uri.

Veter je šibak, le 8 vozlov ga je in piha v polkrmo. Poleg glavnega jadra je zunaj še flock.

Sploh ne vem, kdaj ga je dala ven. Tako dobro sem spal.

Kakšni dve uri še lahko jadram, potem je vetra vedno manj in hitrost pade na 2 vozla.

Čas za motor. Yanmar (ali, kot mu Tone pravi Jan Marko) je potem brnel skoraj cel dan.

Motorsailamo (motor + jadra), saj je vetra le za vzorec.

Ker je voda mirna vidimo Portugalske ladjice (zelo strupene meduze, ki se napihnejo in pustijo, da jih nosi veter), in vodne želve. Meduz nekaj časa ne videvava več in odločiva se za kopanje v oceanu. Vetra je tako malo, da sploh ne zloživa jader. Seveda pa gre v vodo le eden naenkrat. Lili gre v vodo cela, jaz le do kolen. Premrzla je. Se raje stuširam s toplo vodo. Kakšen mehkužnež!

Pozdravit nas je prišel še kak delfin ali dva, potem pa sta Herona obletavali dve lastovici.

Odločili sta se, da je smer kar prava in se poskušata vستي na kakšno udobno mesto. A vse je gladka plastika ali

spolirana kovina in povsod izgubljata ravnotežje. Na koncu najdeta oporo na škoti floka in tam počivata, se urejata in na sploh uživata v zastonj vožnji.

Čez čas odletita (verjetno loviti), saj se kmalu vrneta. Vedno bolj domače se počutita. Ena je večkrat priletela pod biminijem tik nad nama, ko sva bila v salonu je priletela v salon in celo v prednjo kabino.

Me prav zanima kaj takile mali ptički jedo in pijejo tako daleč na odprtem in kako spijo. Ali one tudi spijo sede na gladini, kot galebi?

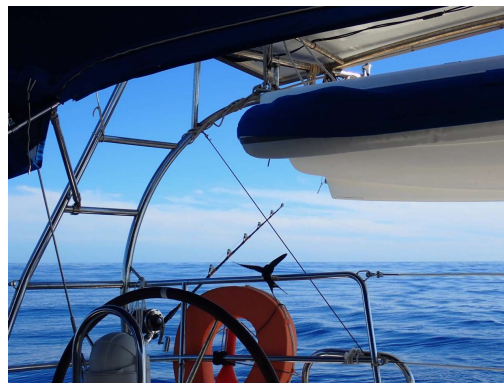
Ker se ribe ne zmenijo za mojo vabo sem pojačal pritisk in lovim s tremi trnki.

Enega kmalu izgubimo, saj se je zataknil v na pol potopljen zaboj, ki je plaval v morju in se je laks utrgal. Na srečo ni bila kakšna dragocena vaba.

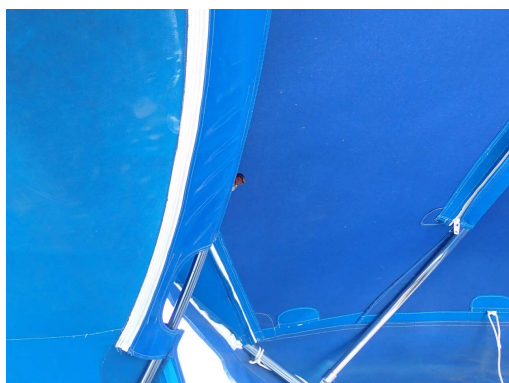
Dva pa vlečemo za sabo brez učinka in zvečer enega pospravim, tako da ostane le še ligenj na ribiški palici.

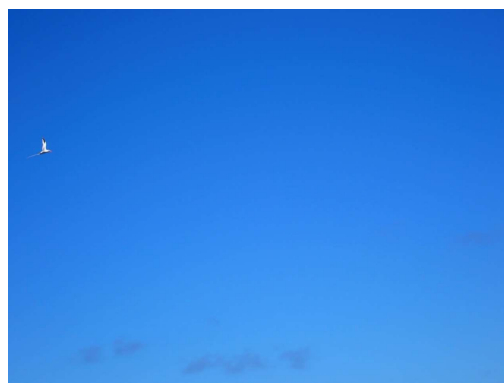
Slepa potnika sta končno našla primerno mesto, kjer se lahko česa oprimet. Na plastiki in kovini jima je samo drselo.

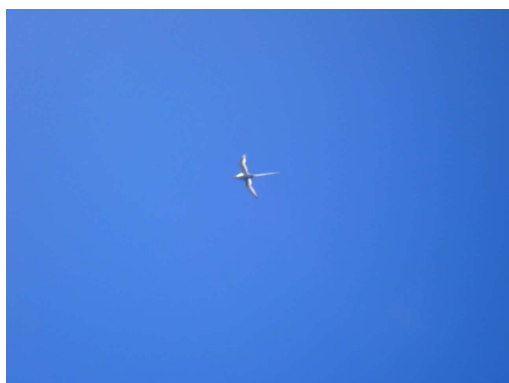
Z ograjice je skoraj padel, saj mu na polirani cevi drsi.

Potem pa sta postala bolj domača.

'Tropic bird' je redek gost. Samo eno sva videla.

Ima izredno dolg rep in lepo leta.

5. junij 2020, petek**Lanzarote-Gibraltar (LaLinea)**

Nisem spal tako dobro, kot prvo noč, a je bilo za silo.

Lili je imela polne roke dela v svoji izmeni. Jadrali smo malo na levih uzdah, pa malo na desnih, enkrat z motorjem, enkrat brez, Pa s flokom in brez, . . . Vidi se, da je veter zamešan.

Jedro nizkega zračnega pritiska, ki trenutno poganja veter v tem delu Atlantika se nahaja 600 milj zahodno od nas, se pravi, da je 300 milj zahodno od Madeire. Šibko jedro visokega pritiska pa se je razcepilo na dva dela in je en del 200 milj severno od nas, en del pa 200 milj vzhodno. In ti trije sistemi se pretepajo med seboj in mešajo veter okrog nas. Še nekaj dni nazaj je kazalo, da bo anticiklon (jedro visokega pritiska) vzhodno od nas in bomo imeli stabilen veter, a s tem, ko se je razcepil nam je pač malo prekrižal načrte in nam otežil plovbo. Trenutno piha prav iz smeri Gibraltarja.

A tako pač je. Nad vremenom se lahko pritožuješ, če hočeš, pomaga čisto nič. Lahko le iz trenutne situacije poizkusiš potegniti največ, kar zmoreš in pač nastaviš jadra in kurz vetru primerno.

Trenutna taktika je, da raje vozim na sever, kot na vzhod, saj je za kasneje napovedan veter z več severne komponente. Vsaka milja severne širine, ki jo to noč naredimo nama bo kasneje še prav prišla. Seveda ob predpostavki, da bo vreme takšno, kot so napovedali, saj je vremenska napoved, ki jo imava pač še iz torka, se pravi, da je stara tri dni. Novo napoved bova lahko pridobila šele na cilju. Nekaj pred četrto uro zjutraj vidim v daljavi lučko. Na AIS-u ni ničesar, torej vidim verjetno jadnico. Predaleč je, da bi razbral luči. Čez 20 minut izginejo za obzorjem.

Ob 9:40 pa se oglasi AIS alarm. Nevarnost trčenja. CPA=0. Kje za vruga na širnem morju najde prav mene, da me hoče povoziti. Ladji je ime Star Hidra in je 196 m dolga tovornjača, ki pluje s 15 vozli proti Braziliji.

Čez tritečrt ure se bomo zaleteli, pravi AIS. Ker so še 12 milj daleč jih z očesom še ne vidim, tudi radar nih je najde. Super zadeva je tale AIS. Da ti veliko časa za izogibanje. Oni so me morali tudi zaznati na AIS-u, saj oddajam. Ker sem jadrnica sem v primeru nevarnosti trčenja po pomorskih predpisih dolžan ohraniti smer in hitrost, ladja pa je dolžna narediti manever izogibanja. Ne ukrepa. Manj kot pol ure je še do srečanja in AIS pravi, da se bomo srečali na manj kot 100m in sicer enkrat levo, enkrat desno od nas, kakor nas pač zanese val.

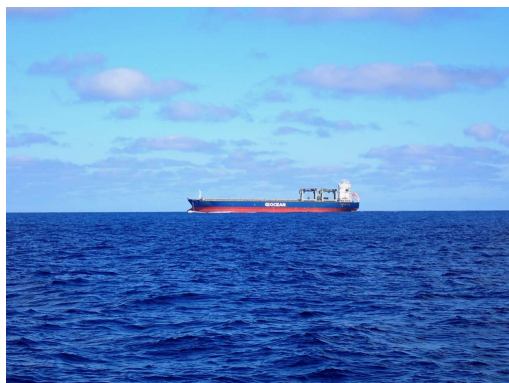
Če on ne ukrepa moram jaz.

Vozim orco, veter je 45° z moje desne. Ladja prihaja tudi rahlo z desne. Če nekaj stopinj odpadem - to pomeni zavijem bolj stran od vetra - to zlahka naredim. A v tem primeru bi bil jaz spredaj. Če slučajno zmanjka vetra sem lahko v zagati. Preveč tvegan manever je to.

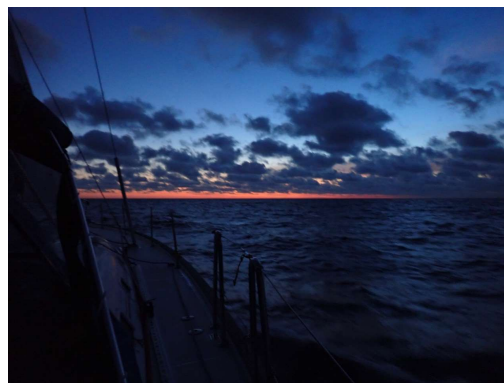
Raje stisnem še par stopinj v veter, da spustim ladjo mimo pred seboj. Če se ne bo izšlo lahko še vedno naredim obrat proti vetru. Hitrost seveda precej pade, ko tiščim preostro v veter. Ves čas sem za krmilom, saj zdajle ni primeren trenutek, da mi jadra zaplapolajo in se ustavim.

Ladja gre mimo mene na manj kot milj razdalje. To bi bilo kje ob obali sicer veliko, a na odprtem se ladje tipično izogibajo na večjih razdaljah.

Kmalu po srečanju pade veter in jadrom se pridruži motor.

Star Hidra, ki bi me povozila, če se ne bi umikal.

Sončni zahod.

6. junij 2020, sobota**Lanzarote-Gibraltar (LaLinea)**

Dan začenjam na tej pasaži zgodaj. Ponavadi okrog druge ure zjutraj (ponavadi sem ob tej uri šele hodil spat).

Sistem straž imava urejen tako, da ima Lili večerno stražo, nekako od 18 ure naprej, jaz pa grem po večerji spat in spim (v teoriji) med 19:00 in 02:00. To je 7 ur, kar je dovolj. Je pa težko iti spat (in zaspati) ob sedmih zvečer, ko je zunaj še sonce.

Lili gre spat ob dveh in spi do jutra, ko imava kavico in zajtrk, kar je okrog desetih. Čez dan sva oba v glavnem pokonci, le kakšno uro kdo vmes zadrema.

Današnja nočna straža se je začela v solidnem vetru. Lili je razpela vsa jadra, motor je ugasnjen. Ne moreva voziti v smeri, saj piha z vzhoda, midva pa bi morala iti na vzhod-severo-vzhod. Namesto 60° imava smer 45°. V začetku.

Potem se veter obrača in krivi naju vedno bolj na sever. Proti jutru piha točno iz smeri Gibraltarja. Tudi val se poveča. Daljši val prihaja z boka (s severozahoda), kratek in špičast pa iz smeri 60. Kombinacija je precej neugodna in barka se zelo ustavlja, ko jo zadane rafal malo večjih valov. Na oceanu voziti orco je težko. Da bi dosegal kot v veter 45°, kot na majhnih valovih je utopiya. Komaj dosegam 60°. To pomeni, da morava za 10 milj proti cilju prejadрати 20 milj. Predstavljajte si enakostraničen trikotnik. Slabši kot je zato, ker so valovi veliki in ustavljajo barko, zato je treba jadra natrimat bolj na moč, se pravi več trebuha. S tem pa se izgublja kot v veter.

Precej dela imam to jutro, saj je veter zelo neenakomeren.

Potem zapoje rola ribiške palice. Riba!

Malo zategnem zavoro na roli, da se počasneje odvija. Riba je divja in močna. Boriva se, nekaj časa zmagujem jaz, nekaj časa riba. In riba se utruji hitreje. Barke nisem ustavljal, sam malo sem upočasn timer. To se mi je do zdaj izkazalo kot najboljša taktika.

Ribo pripeljem do barke. Krasna tuna z rumenimi plavutmi in zelo velikimi očmi. Dolga je kakšnih 70 cm. Pokličem Lili. Ne zbudi se. Tako lepo spi, da nimam srca, da bi jo metal iz postelje.

Bom pa sam.

Seveda nimam pripravljenega nič. Ne gafa, ne noža, nič.

Poizkušam jo zahkljati kar iz kokpita, a je daleč. Riba se požene iz vode in se v zraku uspe odpeti s trnka. . .

Malo sem žalosten, a takoj vržem vabo nazaj v vodo.

Ne mina minuta, ko laks spet zapoje.

Tokrat se borim še bolj, ta riba je močnejša. Skrbi me že, da sem si nakopal prevelik zalogaj, a se riba hitro utruji. Pripeljem jo za barko in jo ravno toliko privzdignem, da ima glavo zunaj in telo v vodi. To jo začuda nekoliko umiri. Hitro se privežem in stopim na kopalno platformo. Valovi so precej zopni in barka skače, kot bikec. Lovim ravnotežje in uspem ribo ujeti na kavelj. Dvignem jo in ji hitro natakнем zanko okrog repa. To sploh ni enostavno. Na eni roki na kavlju držim ribo, z drugo ji natikam zanko na rep. Barka skače, riba se premetava, Rabil bi še dve roki. Eno za to, da bi se držal, da ne padem, drugo pa za to, da tisto zanko zategnem. Vrvico primem med zobe in zategnem zanko. Sedaj mi riba ne more več uiti.

Obesim jo za rep in ji spustim kri. Zato, da je ne mučim dolgo in zato, da je meso boljše.

Kar na platformi jo filetiram in pospravim v hladilnik. Ostanke ribe dam v posodo, da jo kasneje do konca očistim.

Če že ubijem tako lepo ribo hočem, da porabimo vse njene užitne dele. Enake sorte tuna je, kot prva, le bolj čokata.

Ko vse očistim in pospravim sem že dobro utrujen. Ribi se vedno zahvalim, da nas bo nahranila in se ji opravičim za njeno žrtev. Palica roma v skladišče. Dokler vse ribe ne pojemo se na Heronu ne lovi.

Ura je že deset, jaz pa sem že osem ur na straži.

Danes je bilo dela čez glavo. Sploh se ne spomnim kolikokrat sem spreminjal konfiguracijo jader. Glavno jadro je bilo na vseh krajšavah, flok od celega do nič in veliko vmes, pa občasno vihar, kratka delovna noč. Veter pa, kot bi se igral z mano. Malo piha 8 vozlov, potem 15, pa 12, pa 18, . . . Da ne govorimo o tem, da je ves čas spreminjal smer za kakšnih 30° levo - desno. Ravno toliko, da je treba ces čas delat na jadrih, popravljati smer in delati obrate proti vetru, da je VMG vsaj za silo dober.

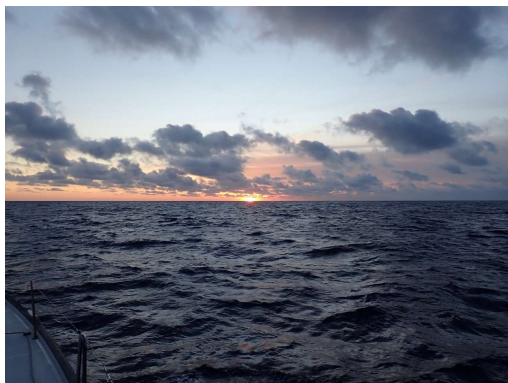
Z okostja ribe sem porezal vse ostanke mesa in koščke skuhal, Lili jih je namočila v olivno olje in začinila. Zajtrk je bil odličen.

Za kosilo pa seveda sveža tuna po receptu Lili (skoraj surova, česen, ingver, čili in sojina omaka).

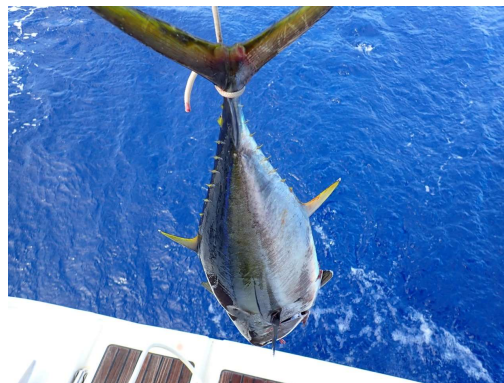
Za popoldansko zabavo pa je poskrbela Lili, ko je zagledala v daljavi bokobran. Seveda sva ga potegn timer iz vode, kar je v oceanskem valu kar zabava, saj ga veter in valovi premetavajo sem ter tja, barko pa seveda tudi.

Bokobran je velik, okrogel, oranžen. Prav nam bo prišel, le oblekica zanj pač nimava, in ker je velik ne bo šel v locker.

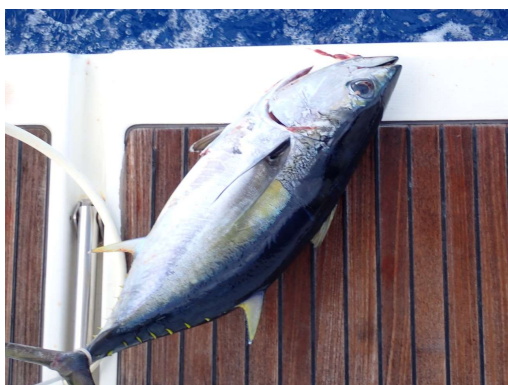
Nato na barko prileti droben ptiček. Podoben je naši penici. Počivat je šel na drugi križ na jamboru. Ni mi jasno, kako lahko tako majhen ptiček preleti take razdalje. Ne vem, če sploh lahko sede v vodo in vzleteti.

Sončni vzhod

Ujela se je na malega plastičnega lignja.

Čudovita riba, škoda, da nisem naredil lepše slike. Tule ne izgleda nič posebnega.

7. junij 2020, nedelja

Lanzarote-Gibraltar (LaLinea)

Lili me zbudi malo pred drugo uro zjutraj.

Vetra je zmanjkalo, valovi pa so se povečali in glavno jadro udarja in trpi. Plahutanje in zategovanje jadra precej uničuje, zato me pokliče, da jadro zloživa. Ponoči in v valovih je potrebno dovolj izkušenj, da jadro lepo pade v vrečo.

Lep kos poti je prevozila. Nekaj na jadra, nekaj v kombinaciji z motorjem, a zdaj se jadra ne gredo več.

Par ur motoriram, vetra je par vozlov v krmo. Povsem neuporabno. Valovi pa so precej neugodni in rolamo se kot pijanec. Ne vem, če Lili sploh lahko kaj spi v takem. Poizkušam z odklonom smeri levo ali desno, a nič ne pomaga.

Kasneje se pojavi nekaj vetra in kmalu hitro napredujem v pravi smeri s polnim glavnim jadrom, flokom in viharnikom.

Ko sem dvigal glavno jadro je okrog barke zaprhutal enak ptiček, kot sva ga videla včeraj. Verjetno je prenočil na barki in ga je jadro prestrašilo. Sede na ograjico in me očitajoče gleda. Dragi moj ptiček, ne pritožuj se, saj si slepi potnik. Če ti ni všeč na jamboru greš lahko recimo v čoln, ki visi zadaj pod sončnimi celicami.

Na vremensko napoved se zdaj ne moreva več dosti zanesti, saj je stara že 5 dni. Do včeraj je še kar držala. Šele od včeraj je veter precej drugačen od napovedi.

Ponoči je nekajkrat deževalo. Kar pošteno je opralo jadra in vrvi, ki so zdaj precej mehkejša. Se vidi, da smo blizu britanskemu teritoriju, ker nas moči dež.

Za zajtrk si privoščim tunina jetra in srce. Odlično.

Do traffic separation zone (ločilne sheme plovbe) poteka plovba brez posebnosti, potem pa je treba prečkati to avtocesto.

Veter mi ne dopušča plovbe direktno v smeri Tarife. To bi bila čista krma in preveč nas rola za kaj takega. Zato vozim polkrmo bolj v smer Barbate in celo bolj prot severu. Zato moram prečkati zunanjo ločilno shemo.

AIS je do zdaj v precej počival in kazal vglavnem nič ali eno ladjo, zdaj pa je oživel.

Ena kolona se vozi na zahod in ena na vzhod. Tu se cona že konča, zato bi se mi formalno morale ladje umikati, ker sem na jadra, a ker jih je toliko nimajo prav dosti manevrskega prostora pa tudi sicer se jim raje na daleč izogibam. Tiste, ki vozijo na zahod se razcepljajo: Ene proti ZDA, ene proti Braziliji, ene ob Afriki navzdol, ene pa proti Angliji in severni Evropi.

AIS alarmi piskajo. Jasno, saj imam nastavljeno še oceansko polje varovanja (kar mi lahko pride na dve milji je že znak za preplah). Preklopim v priobalni režim, kjer je cona varovanja precej manjša. Nato poizkušava nekako prečkati to avtocesto.

Počutim se kot počasen ježek, ki prečka hitro avtocesto. Niso nevarne tiste ladje, ki so blizu nas ampak tiste, ki bodo blizu čez pol ure ali eno uro. Spremeniva smer in najdeva luknjo med ladjami, nato pa hitro čez. To 'hitro' pomeni skoraj eno

uro plovbe.

Srečno sva čez in študiram plimne tabele in tokove v Gibraltarski ožini.

Z nekaj sreče bova imela tok v najino korist večno časa.

Veter je upadel in 50 milj pred ciljem pospravim vsa jadra in vozimo na motor. Kar hitro gre, očitno se že pozna tok. Kak vozel nama doda.

Je pa morje povsem zmešano. Valovi so od vsepovsod, ozki, špičasi, neugodni. Prav pošteno naju rola. Lili se ne pusti motiti in kuha elaborirano večerjo. V nekem trenutku pa skleda s solato (še nezačinjena) preskoči rob pulta in poleti čez salon na tla.

Ne bo ji uspelo. Vseeno bo pojedena. Pobereva jo in znova opereva. Veter se nekoliko okrepi in razprem flok in viharnik za vožnjo z vetrom v krmo. Takoj pospešiva.

Okrog 18 ure ujameva GSM signal! Blizu sva. Vidiva Afriko in Španijo.

A barka je kljub vsemu počasna stvarca. Sva že praktično v ožini a do sidrišča imava še 6 ur ali več.

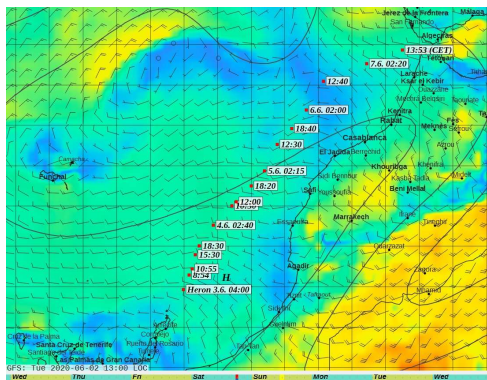
Zadnje ure se vedno vlečejo.

V ožini morje vre. Kaj takega sem videl le v Mesinjski ožini. Veter se okrepi. Jadra in tok poženejo barko do največ 9,4 vozla. A večino časa v ožini vozimo sedem, osem ali melenkost več.

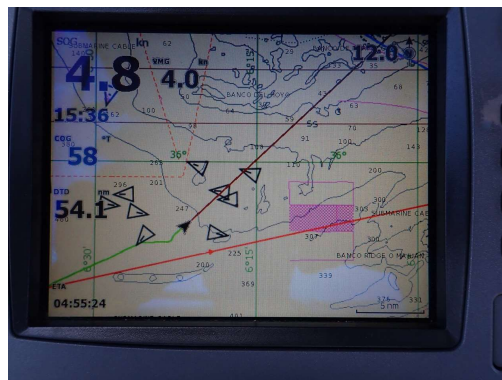
Prihod v Gibraltarski zaliv ponoči je adrenalinska zadeva. Oba sva polno zaposlena. Ladij je sicer manj, kot takrat, ko sva bila tu nazadnje, a še vedno je treba slalomirati med velikani na razdalji nekaj metrov. Težava je, ker zasidrana velika ladja skriva kakšno manjšo, ki pluje. In potem jo naenkrat vidiš na AIS-u in radarju in z očmi. Prej nisi vedel, da obstaja, zdaj pa je nekaj sto metrov oddaljena in divja proti tebi. . . .

Prebijeva se do sidrišča na španskem delu zaliva in ob 01:00 zjutraj vrževa sidro.

Pot od Lanzaroteja je trajala 130 ur neprekinjene plovbe. Povprečna hitrost je bila 5,1 vozla, max 9,4 (s tokom v ožini), preplula pa sva 661 navtičnih milj.

Pozicije Herona na pasaži na vremenski napovedi vetrov

Tule sva še pred ločilno shemo upočasnila, da sva dočkala luknjo in se zapodila na drugo stran.

Voda je brizgala v zrak, kot bi morje vrelo.

Taki valovi nastanejo, ko je tok v eno smer, veter pa v drugo.

Svetilnik v Tarifi. Samo še okrog ovinka in v zaliv.

Sredozemlje 2020

Španija

8. junij 2020, ponedeljek

La Linea (Gibraltarski zaliv)

Še na nobeni pasaži nisva toliko motorirala. Od Kanarskih otokov do Gibraltarja sva nabrala kar motornih 77 ur. Velik dela tega je bilo motorsailing, nekaj pa samo motor. Pričakovala sva, da bo motor dosti pel, saj sva izbrala vremensko okno, ko nenavadna fronta obrne ustaljene vetrove. Pot naju je vodila čez dva anticiklona, kjer ponavadi ne piha. Če bi vreme bilo takšno, kot je bilo napovedano še dva dni pred najinim odhodom bi bilo precej lepše, a tudo po novi napovedi sva se odločila, da vseeno greva. To se je izkazalo kot pravilna odločitev. Sva pač nabijala ure na motorju. Nafta je poceni, še posebej, ker jo bova kupila tule v Gibraltarju. Filtri in obraba motorja in pripadajočih elementov so zame nekaj večji problem, a to ja pač treba vzeti v zakup. Bomo pač prej menjali impeler, filtre, olje motorja in menjalnika, Volvo tesnilo, jermene in vse ostale potrošne elemente. In generalka ma motorju bo nekaj prej. Itak imamo na motorju že 5830 ur. To je približno toliko, kot bi jih imel avto pri 350.000 km.

Veliko, a dizli, zdržijo tudi precej več. Še najbolj sem bil vesel, da sem lahko pred odhodom povsem dobro očistil propeler, saj ni bilo nobenih škodljivih vibracij, izkoristek pa je bil bistveno boljši, kot pri zaraščenem ladijskem vijaku.

Spala sva dolgo. Zelo dolgo. Ne povem kako dolgo.

Ponoči je bilo kar hladno - v barki 14°C, zunaj 12. Stoprocentno je kriva bližina angleške skale, kjer imajo na jugu sončne Španije angleško vreme. Na pasaži pa je bilo ponoči nenavadno toplo. Okrog 23°C skoraj vse noči. Ali zato, ker sva se vozila blizu Afrike?

Danes ne greva ne na kopno, ne v marino. Morda jutri.

Za naprej napovedujejo 35 vozlov vetra in 3 meterske valove. Glede na najine slabe izkušnje v Mediteranu bova verjetno počakala na nekaj manj vetra. Tule na sidru naju sicer malo gunca, ampak to ni 3 m val. Zaliv je globok in dokaj zaščiten.

Škoda, da ne dovolijo več sidranja za dolgim valobranom marine. Tam notri je skoraj jezero.

Čez dan sva v glavnem lenarila in postorila nekaj stvari po barki.

Pripravil sem kante za nafto. Če je res tule nafta po 64 centov jih bom napolnil, tako kot oba rezervoarja na Heronu. Skoraj 500 l bo obtežilo barko, bo pa bolj stabilna v valovih.

V marino se nama sploh ne gre. Sem mislil napisat, da se bova delala bolj neopazne, a z vključenim AIS-om celemu svetu razglasava kje se voziva. Mogoče bova pa zato manj sumljiva za morebitne kontrole. Po Španiji je gibanje namreč še vedno omejeno znotraj pokrajine. Najina pokrajina pa je 600 milj daleč.

Na kopno nama ni treba, le izbira sveže zelenjave in sadja se bo počasi zmanjšala.

Zdaj je vse odvisno od vremena.

Videl sem, da so moji dnevniki na pasaži polni napak. Ko ti tastatura poskakuje pod rokami in črke plešejo pred očmi in si manj naspan je lažje delati napake. Povsem razumem, zakaj se večina problemov na barkah zgodi ob dveh ponoči. Takrat človek pač slabše funkcionira in je možnost slabše presoje veliko večja. Ko si utrujen ali neprespan je treba delati počasi in z razmislekom. Tiste ladje, ki so sidrane na gosto pred sidriščem za jadrnice so danes čez dan videti precej manjše in bolj narazen. Včeraj ponoči pa so bile grozeče skupaj.

Kdaj greva naprej se odločiva jutri.

9. junij 2020, torek

La Linea (Gibraltarski zaliv)

Zjutraj sva še enkrat preučila vreme.

Možen bi bil odhod danes, če zelo pohitiva, ali pa v petek/soboto.

Če bi šla danes bi morala napoved držati zelo točno. Če bi premočan veter in veliki valovi prišli le malenkost prej bi naju dohiteli.

Nazadnje, ko sva računala na zelo točno napoved (in to ne tako daleč od tule) in potem ni bila povsem točna sva jih močno dobila po prstih. Petkov ali sobotni odhod kaže na več tolerance.

Ko GRIB modeli napovedujejo 35 vozlov in in sunke čez 40 in to blizu obale, kjer so visoki hribi je to lahko lokalno v sunkih tudi 50 ali več. Ne bi izzival, če ni treba.

Zato sva se raje odločila za odhod proti koncu tedna. Takrat je veter nekoliko bolj umirjen.

Admiralica ima pri tem precej besede, saj ne želim postati solo jadralec.

Tudi danes nisva šla na kopno. Ravno toliko piha, da bi bila v čolnu verjetno mokra, okolico pa itak že predobro poznavava, saj sva tule že četrtič.

Verjetno greva jutri natočit nafto v angleški del, kjer je duty free, potem pa v marino tule v španskem delu. Saj marine v bistvu ne rabiva, a rada bi uradno pristala v Španiji, saj bi se s tem smela gibati vsaj po pokrajini Andalucia

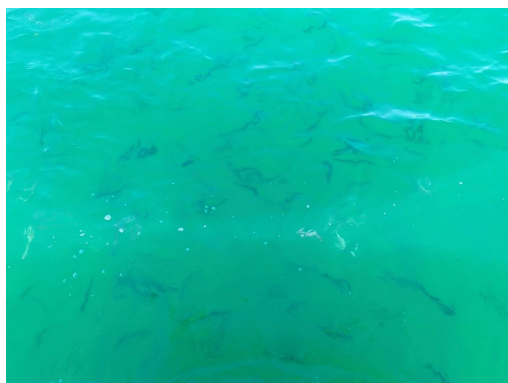
Ponoči je kar hladno, še čez dan sem v dolgih hlačah in večino časa s toplim brezrokavnikom. 12 stopinj ponoči! A je to sploh kakšno poletje na jugu sončne Španije?

Na soncu je topleje. Ko sem menjaval vrv navijalca mi je bilo takoj vroče.

Vrv je sicer skoraj nova, a se je izkazalo, da je pretanka za udobno rokovanje. Preveč žuli v dlani in preveč težko jo primem. Zdaj se vračava nazaj na 10 mm debelo vrv. 8 mm je bilo premalo. Da pa bo šla lažje na boben (preveč vrvi na bobnu je bil povod za tanjšo vrv) sem iz prvih nekaj metrov vrvi izvlekel polovico jedra. Vrv je še vedno več kot dovolj močna, a navije se precej bolj na tanko.

Pod roko je zdaj čisto drugačen, bolj prijeten oprijem.

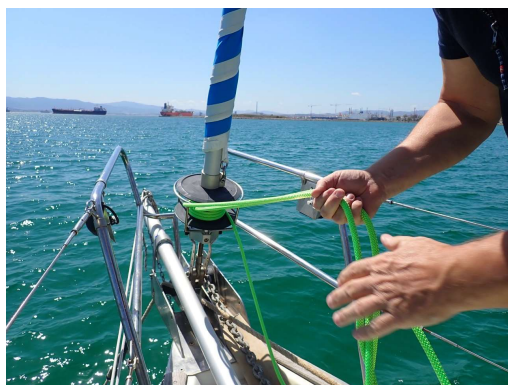
Za v marino je bila pa prejšnja tudi dobra. :-)

V senci za barko kar mrgoli rib.

Z navijalca snemam staro vrv, ker je pretanka in reže v roke.

Nova je 10 mm in je živo zelene barve. Verjetno bo vidna v temi.

10. junij 2020, sreda**La Linea (Gibraltarski zaliv)**

Zjutraj sva pila kavico in delala plan, kako greva že zjutraj na pumpo, potem pa v marino, ko mimo priSUPa sosd s katamarana, sidranega zahodno od nas. Sidrala sva namreč med dva katamarana (oba Angleška), katerih posadke se očitno poznajo, saj sta gospoda včeraj zvečer skupaj SUPala.

Ogovorim ga in povabim na kavico. Navkljub pregovorni angleški zadržanosti se nasmeje, kar zažari in takoj sprejme povabilo.

In raje pije kavo, kot čaj. Tudi Angleži niso več isti.

Mi je pa kmalu postalo jasno zakaj je bil tako vesel povabila.

Tule na istem sidrišču je že 11 tednov in to sam. Žena je šla domov v Anglijo, da poskrbi za mamo in jo zaščiti pred virusom. Tudi njima je corona prekrižala kruzerske načrte. Želita si v Sredozemlje, a trenutno ne more nikamor.

Midva sva v prednosti v tem, da potujeva v smeri proti domu in to nama omogoča vsaj postanke v tranzitnih marinah.

Dobro smo se zaklepetali in na črpalko sva šla precej kasneje.

Dizel je bil po 49 centov. Komaj sem se zadržal, da sem v desni tank, kjer sem popravljaj pokrov natočil le 200l, čeprav je nazivno tank velik 235 l. Nisem hotel pretiravati, da ne bi imeli spet problemov s puščanjem nafte.

Sva pa natočila 70 l v kante in še skoraj 200l v levi tank. Zdaj imamo nafte za kar nekaj časa dovolj.

Samo na motor lahko pridemo 1000 milj daleč.

Črpalka je v Gibraltarju, a je pred zidom in z nje ni mogoč vstop v Gibraltar, saj tam ni mejnega prehoda. Gorivo pa lahko točiš brez prijave v Gibraltar in ker uradno se stopiš na kopno (razen na pomol in v hišico plačat) imava še vedno status, da nisva zapustila Španije.

Na poti nazaj si premisliva in namesto v marino zavijeva nazaj na sidrišče.

Popoldan Lili opere eno žehto - ker sva motorirala do črpalke in nazaj imava spet toplo vodo, jaz pa dam v vodo čoln.

Lili me odvesla do obale in odpravim se v Carrefour po sveže sadje in zelenjavo.

Notri je hiter internet (takoj posodobim vse aplikacije na telefonu in Navionics navtične karte), izbira v trgovini pa je precej večja, kot sem je bil navajen s Kanarov. Bil sem kot otrok v trgovini z igračami. Res škoda, da razen sadje ne rabiva ničesar.

Razmere na kopnem so podobne, kot na Kanarih: Več kot pol ljudi hodi po ulici z masko, nekateri brez, v trgovini so seveda obvezne. Niso pa tukaj obvezne rokavice.

Ko me je Lili prišla s čolnom iskat je že pošteno pihalo in sva se kar dobro naveslala do Herona, čeprav sva sidrala le 250 m od obale.

Je pa danes precej topleje, kot prejšnje dni. Še zdajle, ko to pišem (ob pol desetih zvečer) sem samo v majici s kratkimi rokavi. Še včeraj sem imel topel flis.

Dopoldan je bilo še zelo mirno, sedaj pa veter že žvižga. Jutri se bo še okrepil. Ker je zahodnik in je sidrišče odprto na zahod približno 3,5 navtične milje, se tule naredi že nekaj vala. Če bo val moteč se bova prestavila na drugo sidrišče na zahodu, ki je dobro zaščiteno pred zahodnikom. Zaenkrat še ni nič hudega. Je pa ta veter razlog, da ne greva na pot danes ali jutri. Na najini poti bi imela preveč neugodne valove.

Slikal pa danes nisem.

11. junij 2020, četrtek**Algeciras (Gibraltarski zaliv)**

Zjutraj piha močnejše, valovčki so že malo nadležni, zato se ob kavici odločiva, da se premakneva na drugo stran zaliva.

Prestaviva se za 3,4 navtične milje na zahod pred mesto Algeciras.

Medtem Lili opere eno žehto perila, ker pa motorirava imava tudi na cilju vročo vodo, saj nisva vsega porabila za pralni stroj.

Tule so valovi od vetra manjši, se pa čuti nekaj swela s strani.

V začetku je vetra še okrog 20 vozlov, občasno do 28, popoldan pe se okrepi na 35 s sunki do 40.

Včasih smo to jakost vetra poimenovali 'piha k' pr' norcih'.

Verjetno je bila odločitev, da se premakneva pravilna.

Ker ne greva v marino narediva še nekaj vode. Proizvodnja je cca 40l na uro, kar je manj od specifikacij (52 l), a več, kot prej, ko je v zelo mrzlem morju bila proizvodnja mogoče 35l/h. Watermaker občasno spusti nekoliko škripajoč zvok, kot bi kakšen oring slabo drsel po valju. Upam, da to ne pomeni, da bo kaj crknilo, saj sem napravil celo premoženje za nova tesnila in membrano in kup časa, da to uredim.

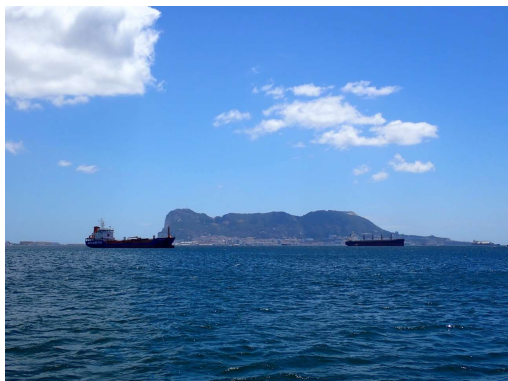
Vala od vetra je na zahodni strani občutno manj, je pa nekaj swela z juga, ki sčasoma postane nadležen. Odločiva se, da se premakneva bližje pristanišču. Ob plaži greva proti jugu za 0,6 milje. Zdaj sva bolj skrita za pristaniškimi pomoli in je swela manj.

Za kočerjo je izvrstna tuna. Tokrat z rižem. Lili jo samo po površini malo opeče, v sredini je še mrzla. Kar topi se v ustih.

Seveda ne manjka omaka iz česna, ingverja, čili in sojine omake.

Poplajnjeno s kozarcem dobrega rdečega vina. Ja, res trpiva, medtem ko čakava, da se veter unese.

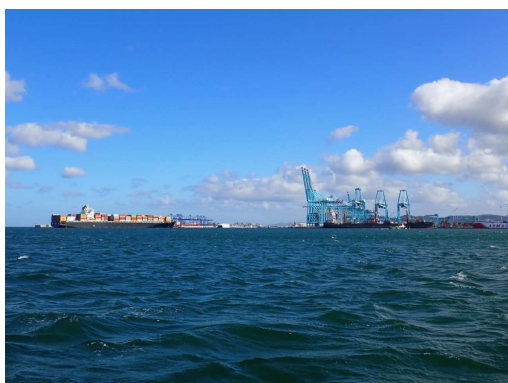
V mislih sva precej na Maroški strani, ampak zgodbo o mrežah za tune in ribičih bodo pripovedovali tisti, ki so jo doživeli iz prve roke.

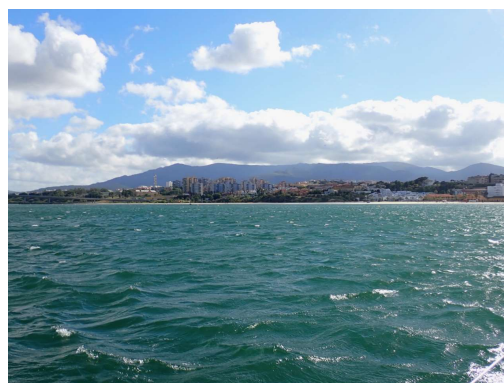
Pogled na Gibraltarsko skalo z novega sidrišča.

Ker sva sidrana dokaj blizu plaže vala od vetra še ni.

Pogled na drugo stran je manj romantičen.

Za plažo je mesto Algeciras

12. junij 2020, petek

Algeciras (Gibraltarski zaliv)

Noč ni bila najbolj mirna, ponoči smo se začeli bolj pozibavati. Jaz sem vseeno spal v redu, Lili niti ne.

Čez noč je nekaj malega deževalo, ravno toliko, da je opralo sol z barke, jutro pa je oblačno. Nad Gibraltarsko skalo je čisto po angleško najbolj gost oblak.

Narediva par stvari po barki - malo sva dodelala stranico za štedilnikom, kjer se zdaj ne vidi več gole plastike, tudi če kaj pade za štedilnik ne more več v kakšno špranjo. Stvar je imela tako nizko prioriteto, da je niti na spisku ni bilo, a zdaj, ko je narejeno sem zadovoljen.

Lili me je ostrigla! Ponavadi rabi kar precej prigovarjanja, preden se me usmili. Dobro ji je uspelo. Saj bi lahko šel v La Linei k frizerju, ampak tule sem se lahko strigel brez maske.

V pristanišču pa naju razveseljujejo delfini. Že dopoldan so lovili, proti večeru pa jih je bilo sploh veliko. Cela jata jih je. Ribe naženejo v pristanišče, od koder nimajo več izhoda. Pa še voda je bolj motna, verjetno delfini s svojimi sonarji lahko še vedno lovijo, ribe pa jih ne vidijo tako dobro in težje bežijo. Še bolj od naju pa so bili navdušeni galebi, ki so se drli na ves glas in se prepirali za ostanke rib. Lepo, da lahko po večerji ob kozarčku vina sediš v kokpitu in gledaš delfine.

Jutri greva naprej, če se ne zgodi kaj nepredvidljivega.

Berem pilota o mediteranski Španiji in se nasmejem poglavju o vremenu:

'Vremenske vzorce zahodnega Mediterana krojijo številni različni vremenski sistemi, zato je vreme v glavnem nepredvidljivo, se hitro spreminja in je pogosto povsem različno v krajih, ki so samo malo narazen.

Veter piha v glavnem z zahoda, severozahoda, severa ali vzhoda, a ga večkrat lokalno obrnejo topografske značilnosti. Pogosta so obdobja brezveterja, ki jim sledi vihar'

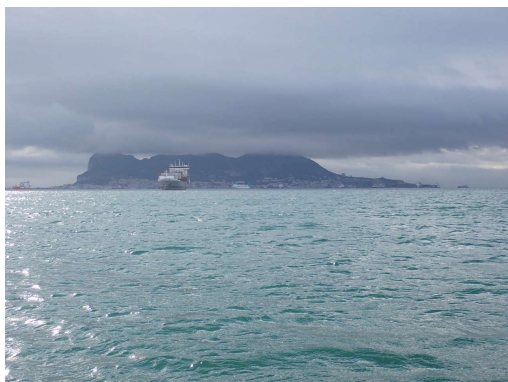
V glavnem piše, da ponavadi piha iz kjerkoli razen z juga. Piha pa lahko bodisi premalo ali pa preveč. Hja, pa še res je.

No, vremenarji so si nekaj bolj enotni glede napovedi za jutri in naslednjih nekaj dni. Vetra bo manj, kot ga je bilo včeraj in danes, Po GRIB datotekah bova imela 15 do 20 vozlov vetra v krmo, valovi pa se bodo občutno zmanjšali in bodo visoki le še meter do dva (ne več 4), s tem, da bodo v upadanju. Po mojih izkušnjah ponavadi piha nekaj več, kot napoveduje model. Morda zato, ker je naš veterni instrument na 20 m višine, model pa velja za 10 m nadmorske višine. Še bolj verjetno pa zato, ker model res napoveduje povprečno moč v vsakem triurnem obdobju, jaz pa nehote gledam takrat, ko piha nekaj močnejše.

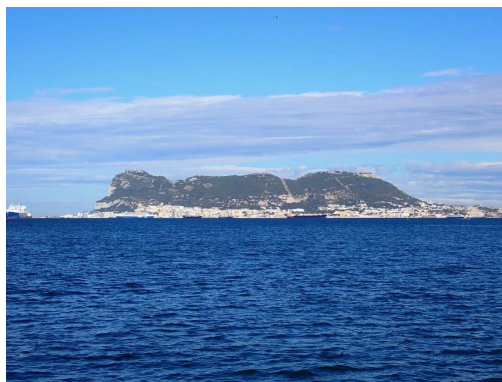
Če bova jutri v območju GSM signala bo dnevnik objavljen, če bova predaleč ga boste lahko brali, ko ujameva signal.

Do kam greva pa je odvisno od vremena in razpoloženja, želja je priti nekako do Cartagene ali še bolje do Torrevieja. Do tam je 280 NM, kakša dva dneva in pol, če so razmere ugodne.

Bomo videli.

Zjutraj je imel Gibraltar oblačno kapo.

Čez dan pa se nam je nekajkrat pokazal v celoti.

Brez žaganja pri meni ne gre. Itak, da v copatah.

V pristanišču imajo delfini pojedino. Galebi so navdušeni.

Veliko jih je bilo, a se niso pustili slikati.

13. junij 2020, sobota

Algeciras (Gibraltarski zaliv)

Zbudim se okrog osmih in ob pol devetih dvigneva sidro.

Na barki ni veliko za pripraviti, le vrečo glavnega jadra odprem in raztegnem kosnik, sicer sva pripravljena za jadranje. V zalivu ni kakšne posebne gneče in obrneva mimo Europa pointa na vzhod.

Kot sem včeraj napisal: Ali piha premalo ali preveč.

Napovedanih je 15 vozlov, piha pa jih slabih 5 v krmo.

Gledava delfine, ki lovijo naokrog, v daljavi izgleda, kot da lovijo tudi tune, a nisva prepričana. Lahko so tudi delfini, le da ne skačejo iz vode. Tok je ugoden in kamalu nama pomaga s kakim vozlom ali več. Dobro napredujemo.

Polno glavno jadro je v začetku le za okras, kasneje pa se dvigne nekaj vetra.

Ugasneva motor in dvigneva še gennacker.

Hitrost je zmeraj boljša in kmalu plujemo z več kot sedmimi vozli po skoraj glatkem morju.

Barka je z gennackerjem zelo mirna. Veliko jadro dobro drži jambor in valovi nas ne morejo zibati. Takole bi lahko potoval do doma, če bi veter vztrajal.

Čez dan se veter okrepi, zato raje pospraviva veliki gennacker, dokler ga še lahko. Samo z glavnim jadrom je hitrost ves čas nad šest vozlov, občasno videvam sedmico.

Nekaj se igram s flokom, bolj iz dolgočasje, kot v upanju, da lahko kaj naredim.

Res ne gre. Kot vetra je 150 in več. Flok se je zapira, saj mu glavno jadro vzame ves veter.

Delfini so ostali zadaj, novih ni, kitov tudi ne.

Se pa ves čas izogibava tankerjem in drugim tovornim ladjam. Namesto, da bi vozile v neki smeri se malo prevažajo naokrog. Ena naju recimo prehití po levi, zavije pred nas in zmanjša hitrost iz 12 na 3 vozle. Druge pustijo, da jih morje nosi naokrog in plujejo z 2 vozloma hitrosti, nekatere naju vzamejo v škarje,

Ker se je težko izogibati ladjam, ki cikcakajo naokrog sem se odločil, da jih precej ignoriram.

Taktika je uspešna. Ko smo dovolj blizu se razmaknejo in nam niso v napoto.

Smo pa malo bolj severno od glavnega tovornega koridorja in nisem pričakoval toliko komercialnega promata izven glavnih plovni poti.

Ladje verjetno čakajo na prost termin v luki, da zazložijo tovor in naložijo novega in se medtem malo prevažajo naokrog, da jim čas mine.

Vreme je lepo, sončno, a je relativno hladno. Brez dolgih rokavov zunaj na vetru ni prav prijetno.

Narediva še nekaj vode, ko je ravno sončno vreme.

Pojem še kočerjo, potem pa grem malo počivat, Lili pa prevzame večerno izmeno.

V prvih desetih urah vsa preplula 63 milj, maksimalna hitrost pa je bila 8,5 vozla.

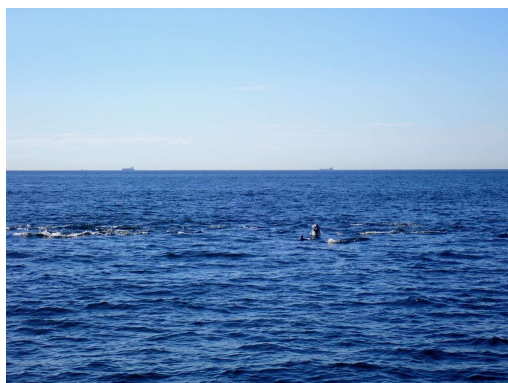
Ob pol dveh ponoči zaznam šibak GSM signal - poizkušam objaviti tekst dnevnika. Slike pa, ko bo več signala.

Zaplujemo okrog Evropa pointa in puščamo znamenito gibraltarsko skalo za nami.

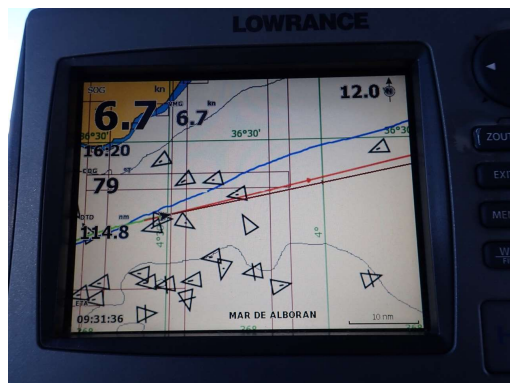
Na ploterju se morja skoraj ne vidi od vseh ladij z AIS-om. Zadeva postane pri taki količini precej manj uporabna.

Okrog nas lovijo delfini.

Lepi so. To so atlantski (pravi) delfini in so manjši od velike pliskavice, ki jo vidavamo po Jadranu.

Tudi izven glavne 'avtoceste' nas ladje napadajo z vseh strani. Nimaš časa dosti zabušavati.

Polno glavno jadro in gennacker. Užitek na kvadrat.

14. junij 2020, nedelja

Gibraltarski zaliv - Baleari

Ponoči mi je uspelo objaviti tudi slike.

Celo noč vozim in dela imam čez glavo. Tepeta se zahodnik, ki naju je lepo poganjal čez dan in termični veter s kopnega ki tule piha s severa, čeprav sva od kopnega oddaljena več kot 10 NM. Smer in jakost vetra je precej odvisna od konfiguracije terena.

Tako celo noč premetavam jadra, na koncu pa zmaga motor.

Valov je žal preveč za tako malo vetra. Celo jutranjo izmeno Lili motorira in barka se kar dobro rola, šele opoldne je dovolj vetra, da lahko motor utihne.

Ko obplujemo rt Cabo de Gata obrneva na severovzhod in hitro napredujeva z vetrom v krmo.

S tem sva preplula Albaronsko morje in pustila za seboj Costo Del Sol, sončno obalo. Zdaj plujeva ob Costa Blanci.

Vidiva nekaj sidranih jadrnic po zalivih, a prometa rekreacijskih plovil praktično ni. Tu in tam mimo pripluje kakšna ribiška ladja, tovarne so od nas dovolj oddaljene, da nas ne ovirajo.

Ponoči sva videla delfine, kako se svetijo, ko s svojim plavanjem povzročajo biolumiscenco. Delfina v bistvu ne vidiš, ker je črn, vidiš pa, kako se svetlika voda povsod okrog njega in jasno je razviden njegov obris. Bila sta dva odrasla delfina.

Proti jutru me je že prišlo, da bi spet namočil trnek, a me je želja minila, saj sem ravno plul v coni, kjer je ribolov prepovedan, pa še znotraj teritorialnih voda Španije sva, dovolilnice pa nimam. Tudi tune je še nekaj v skrinji.

Po Punti De Los Muertos se morje zgladi. Valovi so precej manjši in Heron lepo drsi. Naloživa najnovejše vremenske napovedi in razmišljava, kjer bi se ustavila, če sploh. Primernih zalivov ob tej obali za ta veter ni na pretek. Prvi dober je nekaj pred Cartagena, a do tja prideva šele okrog treh zjutraj. Potem je pa že vseeno, če kar potegneva naprej.

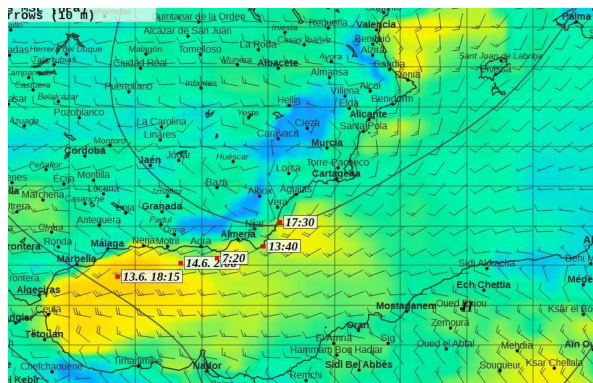
Glede na vremensko napoved imava dve možnosti: Ali napredujeva precej počasi ob Costa Blanci in prevedriva en neugoden sistem ter prečiva na Baleare po tem, ali pa da jo pičiva kar direktno.

Imava še nekaj časa, da se odločiva.

V normalnih razmerah bi potovala počasi in si ogledala vsak zaliv, a formalno sva itak v prekršku, ker ne bi smela iz svoje pokrajine na Kanarskih otokih.

Nič kaj prijetno ni tole COVID kruzanje, ko te nihče ne mara in ne veš od kod vse te bodo preganjali. Ravno včeraj sem bral, kako je Guarda Civil prišla v Mar Menor in so nagnali ven vse kruzerje. In ravno tam vsa hotela vedriti, če bi bilo vreme slabo.

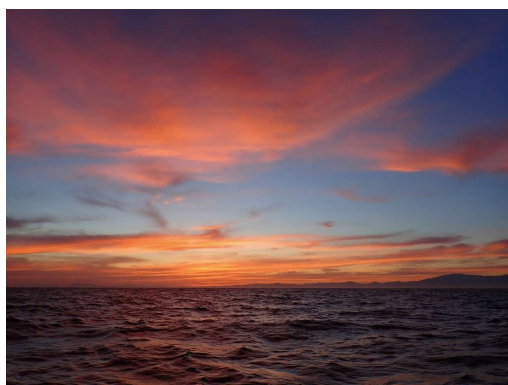
Mogoče jo pa še res pičiva direktno na Ibizo brez pavze. Kako bo pa tam pa ne vem. Formalno so Baleari še zaprti.

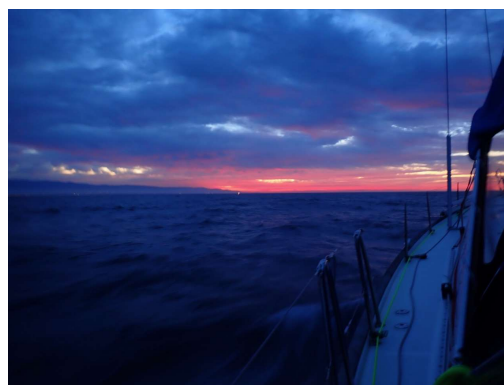
Na koncu se drživa obale, saj naju veter sili v to, pa še valovi so manjši.

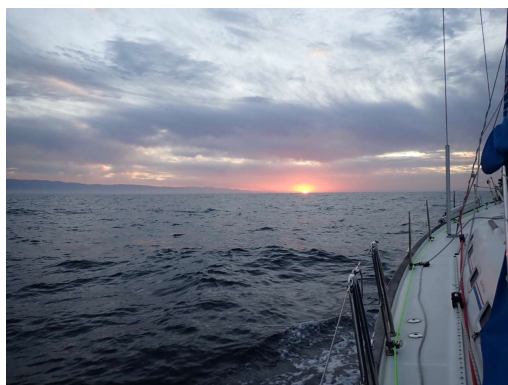
Precej voziva metuljčka. Genova bi bila boljša, kot flok, a tudi tako gre.

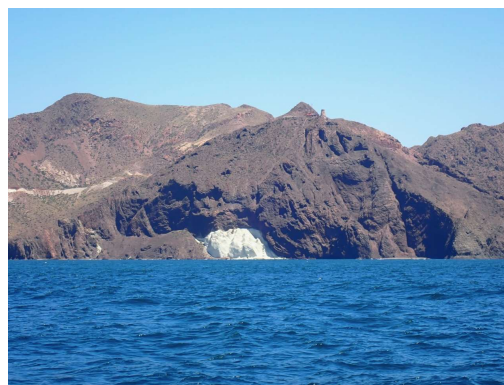
Dramatične barve ob sončnem zahodu.

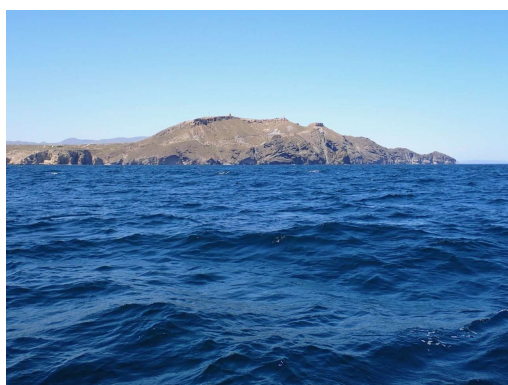
Tik pred sončnim vzhodom je bilo nebo rdeče, kar ni preveč dober znak.

Sončni vzhod. Sonce sem videl le za nekaj minut, preden je izginilo v oblaku.

Cabo De Gata. Znamenita bela skala v sicer temnih skalah.

Del divje obale, čisto na desni Punta De Los Muertos.

15. junij 2020, ponedeljek**Gibraltarski zaliv - Baleari**

Odločiva se, da potegneva kar na Baleare. Najprej na Formentero, ki je najbližje. Dva dni, pa bova tam.

Po večerji grem spat, Lili spet prevzame prvo nočno izmeno.

Pravi, da je par ur še lepo jadrala, potem pa je veter popustil in je ostalo samo še rolanje.

Videla je Mesečevo ribo (angleško ji rečejo Sun Fish), znana je še pod imenom mola-mola. To je riba, ki v višino meri več, kot v dolžino. Res posrečena riba.

Par vozlov vetra v krmo ne omogoča jadriranja, zato je motor pel pretežni del noči.

Nekaj pred drugo zjutraj nastopim svojo stražo in motor še kar melje in motorsailamo z glavnim jadrom, da nas vsaj nekoliko manj rola. Prednje jadro se je zapiralo in je zato zvito že pretežni del noči.

Čez čas veter čisto crkne in jadro le še opleta, zato ga spustim.

V bližini Cartagene pridemo dovolj blizu obale, da ujamam GSM signal in hitro naložim najnovejšo napoved vetra.

Pretežni del moje smene pa se okoli mene vozi kakih osem ribiških ladij.

Počitka ni niti za minuto. Lovijo tako, da plujejo z osmimi vozli in med tem občasno spreminjajo smer. Nato zmanjšajo hitrost pod dva vozla, še vedno vijugajo ali krožijo, potem pa spet pospešijo na osem vozlov. In to se ponavlja.

In ker jih je cela čreda je ves čas kdo na collision kurzu z mano, mi seka pot, izgleda, da me bo povozil, ali mi pelje pred premcem. Ker nimam pojma kako dolge mreže vlečejo, niti tega ali gre za površinske ali globinske mreže moram ohranяти razdaljo do njih. Itak so pa tako osvetljene z delovnimi lučmi, da se njihovih pozicijskih luči in luči, ki označujejo vrsto mreže sploh ne vidi. Na srečo imajo vse AIS. Njim je lažje, saj jaz plujem v ravni črti in sem predvidljiv. Njim se ne zdi nič hudega, če se zapodijo z osmimi vozli proti meni, ker oni vedo, da se bo čez eno miljo obrnil. Jaz pa ne vem, saj ne berem njihovih misli.

In ker lovijo se jim moram po pomorskih predpisih jaz izogibati.

Skratka, dolgčas mi ni bilo.

Proti jutru je v zraku zelo veliko vlage. Barka je povsem mokra, skozi plastiko v sprayhoodu se ne vidi nič, pa tudi sicer je vidljivost zaradi toliko meglice slaba. Če v temo posvetim z baterijo vidim vodne kapljice, kako lebdi v zraku. Vozim izključno na radar in AIS. Proti jutru se ribičev končno otresem, saj me pot pripelje čez glavno ladijsko pot, kjer ladje vozijo iz Gibraltarja proti severu Španije, v Francijo in v Severno Italijo. Tu ribiči ne lovijo. Tovornjače pa so predvidljive. Ves čas imajo isto smer in hitrost. Tem se ni problem izogniti. Po VHF radiu pa poslušam, kako se med sabo dogovarjajo kako se bodo srečale. Največkrat izberejo 'port-to-port', kar je normalen način srečevanja.

Dopoldan lahko končno ugasnemo motor in cel dan jadramo.

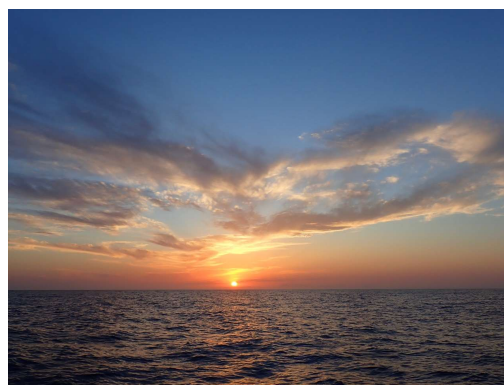
Gre pa podobno, kot v tisti pesmi: Včasim jadram hit', včasih pa počas'. Vozmo od slabih treh do dobrih 7 vozlov in vse vmes.

Čez dan razmišljava o kopanju, a ko pomočim nogo v vodo si v hipu premislim in ostane le tuširanje. Če hočejo, da se kopam v morju ga morajo še precej bolj pogreti.

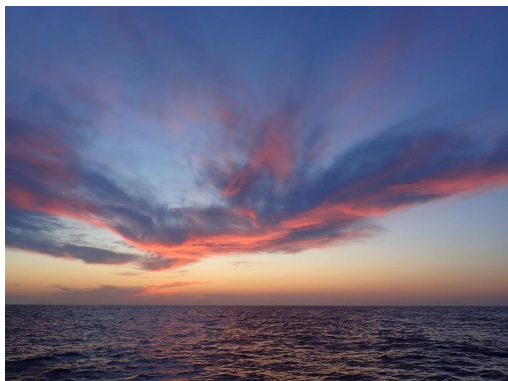
Aha, še nekaj se je danes zgodilo: zaplula sva v vzhodno poloblo. Zemljepisne dolžine ne zapisujeva več 'w' ampak 'E' in številke se povečujejo, ko greva proti vzhodu. Prej so se manjšale.

Enkrat čez dan.

Zadnji sončni zahod na pasaži do Balearov.

Ob sončnem zahodu.

16. junij 2020, torek

Gibraltarski zaliv - Baleari: Formentera

Veter je tokrat sodeloval z mano bolje, kot z Lili.

Ob osmih zvečer je na njeni izmeni jadra zamenjal motor in tako je bilo do pol dveh zjutraj. Zbudil me je znani jadralski občutek za veter, ki ga zaznaš tudi v spanju. Veter se je spremenil in sicer iz treh vozlov krme v 8 - 10 vozlov krme (oboje pravi veter).

Odpreda flok, ki je podprt s tangunom, da lepše lovi veter in ne opleta toliko na valovih.

Hitrost ni nekaj osupljivega - tri vozle gremo, ampak mudi se nama nikamor.

Če bi prišla prezgodaj bi bila še tema in ne bi videla, kam vreči sidro.

Okrog Formentere je precej podvodnih travnikov posedonije. Balearci so zelo pikolovski in kasirajo mastne kazni tistim, ki sidro vržejo v to travo. Midva sva itak previdna tudi brez kazni.

Del jadranja je, da živiš z naravo in jo ohranjaš. Sidra ne mečeva v korale ali posedonijo ali kakšno drugo ogroženo območje.

Posedonija je relativno redka rastlina in njeni travniki so ogroženi. Zato se poišče del prazne mivke in sidro vrže samo tja. Seveda je treba oceniti koliko prostora rabi še tvoja veriga.

Ko sem bil ravno zunaj sva se zamenjala.

Skoraj do osmih zjutraj tako 'drvimo' s tremi do štirimi vozli samo na flok, podprt s tangunom. Malo nas rola.

Jutro je kislo. Nebo je povsem prekrito z oblaki, sonca sploh ni videti, ko vzide.

Okrog osmih veter crkne, in ob devetih sva pred Formentero. Sidrišče, kjer sva najprej nameravala sidrati je povsem 'onesnaženo' z bojami in ni več prostora za normalno sidranje. Za bojo pa hočejo baje 50€. Pa še trajektki vozijo mimo in delajo val vsakih 15 minut. In še nekaj swela prihaja v sidrišče. Kako gre že tista o kislem grozdju . . .

Greva pač okrog otoka. Ob desetih sva v prelivu med Ibizo in Formentero. V dobre pol ure se mimo naju pripodijo trije trajekti in naredijo kar konkreten val. Bo res boljše okrog rta na vzhodno stran, posebej v tem vetru.

Ob enajstih sidrava na vzhodni obali.

Našla sva dovolj veliko zaplato mivke v idiličnem okolju.

Voda je kristalno čista, a ker so notri meduze me niti ne moti, da je mrzla.

Ta del otoka je nenaseljen in izgleda zelo naravno in meni lepo. Nekaj peščenih plaž, nekaj skal, zelo malo ljudi.

Kasneje se sicer pripelje nekaj bark, tako gliserjev, kot jadrnic, na dnevno kopanje. A ker vsi poiščejo svoje zaplate mivke smo lepo daleč narazen.

Park rangerji, ki se v gumenjaku pripeljejo mimo nam le lepo pomahajo.

Niso naju izgnali. Verjetno oni samo čuvajo travo, korona pa ni njihova skrb.

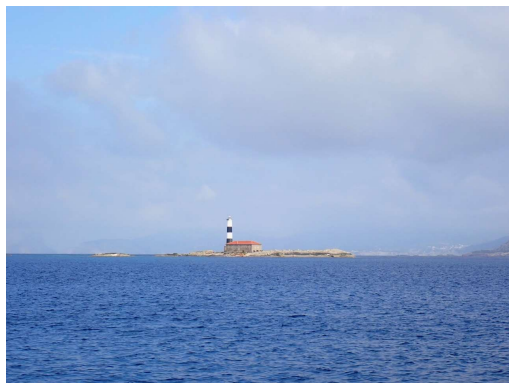
Formentera je namreč eden od nekaj redkih otočkov v Španiji, ki so eno fazo naprej v de-eskalaciji in prehajanje iz drugih delov španije sem ni dovoljeno. Vsaj tako pravi Madrid.

Morda pa imajo tukaj več veljave lokalni oštirji, ki se ne branijo še kakega turista. Tisti trajekti na 15 minut že ne vozijo prazni.

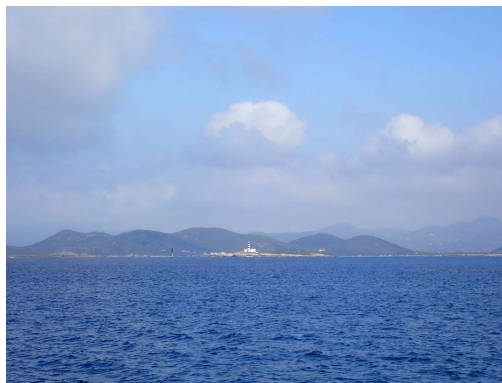
Bova videla, ko stopiva na obalo, ampak to ne bo danes.

Danes je 14 dni odkar admiralica ni stopila na kopno, jaz pa vmes le enkrat, ko sem šel na hitro v trgovino v La Linei.

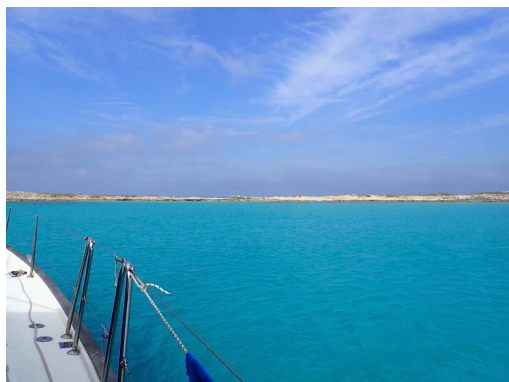
V tem času sva preplula dobrih tisoč milj.

Svetilnik na otočku Illa Des Porcs, okrog katerega sva zaplula skozi preliv med Ibizo in Formentero na vzhodno obalo.

Pogled z istega mesta proti severu, proti Ibizi.

Tole pa je pogled iz kokpita na sidrišču. Voda je tako čista, da bi jo kar pil.

17. junij 2020, sreda

Baleari: Formentera

Spiva dobro. Po dolgem času lahko spiva oba naenkrat, saj smo na sidru in ne plujemo.

A ne spiva prav dolgo. Kriv pa je en zatežen komar, ki ne samo, da me je popikal po roki, ampak mi še brenči okrog ušesa.

Ravno sem premišljeval o kemijčni vojni, ko je utihnil. Zjutraj sem izvedel, da je težil Lili. In preživel, kar ni ravno nekaj normalnega.

Današnji dan je bil nekaj posebnega.

V vodo dava namreč čoln in narediva desant na Formentero. Sprehod po ozkem kamnito-peščenem jeziku pokaže, da je od daleč lepše, kot od blizu, saj se od daleč ne vidi smeti. Saj ni nič groznega, a veter in voda pač prineseta na skale naplavni les, največ je bambusa, ostanke plastike in ribiških vrvi. Navečji kos je bil kakih 10 m dolga alkatenska cev. Je pa tudi od blizu to lep del otoka. Ni cete, ni hiš, ponoči ni ljudi. Zjutraj pride nekaj deset turistov, ki se povsem porazgubijo po malih plažicah, ki jih je vse polno. Na obeh straneh je sidranih mogoče deset, petnajst plovil na odseku dolgem tri milje. Verjetno je v normalni sezoni tukajle turistov desetkrat ali stokrat več.

Lili pofotka nekaj rožic, jaz pa nabere 'navadni morski koprc', kot se baje reče rastlini, ki jo jaz poznam po dalmatinskem imenu 'motar'.

Ko priveslava nazaj na barko se greva kopat!

Celo jaz sem bil v vodi in to toliko, da sem se celo spustil lestvice. Voda je občutno toplejša, kot prejšnje dni in kristalno čista.

Odločiva se, da se prestaviva 2,8 milje proti jugu, da bova bližje civilizacije. Jadrava. Samo na flock z besno hitrostjo okrog dva vozla in opazujeva okolico. Za pot porabiva dobro uro. Medtem si narediva gazpacho s popečenimi kockami kruha. Odlično.

Sidrava v nekoliko bolj zaščitenem delu zaliva.

Tisti gazpacho me ni prav dolgo držal sitega, zato skuham motar in naredim solato:

Motar obtrgam in 10 minut kuham liste, peclje zavržem. Še vročega stresem na nasekljan česen in premešam. Česen s tem izgubi nekaj ostrine. Dodam en narezan paradižnik in začinem z balsamičnim kisom in olivnim oljem.

Ja vem, po pravilisu bi moral začiniti z 'oljčnim oljem', a jaz že celo življenje uporabljam 'olivno olje'. Toporišič naj se gre solit. Saj res: Solila pa solate nisva, saj vsebuje motar dovolj soli, če ga nabereš na obali.

Popečeva še štručke, nareževa sir in salamo in malica je tu.

Proti večeru, ko sončna pripeka popusti odveslava na obalo in se napotiva v trgovino.

Tole mestece, Es Pujols, je bolj žalost.

Precej restavracij (večinoma zaprtih ali v fazi prenove), nekaj tipične turistične ponudbe, par trgovinic. Stavbe so tipična španska žalost - to, kar pač masovno gradijo za tuj trg.

V mesnici naju takoj ogovorijo v nemščini. Seveda! Tule sva že v nemškem interesnem območju. Če nisi lokalec - ker te mesar ne pozna ve, da nisi lokalec, si lahko edino nemški turist.

Cene so nekaj višje, kot na Kanarskih otokih, a tole je pač turističen kraj in je ponudba temu prilagojena.

Na sidrišču malo rola, saj val pride okrog rta in nas zadene s strani. Upam, da se bo do večera umirilo.

Jutri pa greva na Majorko, razen, če si ponoči vremenarji premislijo.

Čoln gre v vodo. Za veslačico pa mehka brisačka na klop.

Med peskom je bilo polno jajčastih krogel, ki izgledajo, kot kivi. To so okroglasti kodiji (pravi Lili) in so alge. Ko odmrejo jih morje naplavi in ostane le še posušen celulozni del. Enega sem odprl, da se vidi v notranjost.

Med peskom in skalami rastejo trdožive rožice

Kot lepe ikebane.

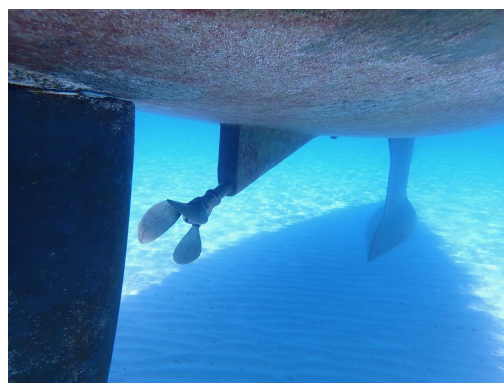
Ozek pas mivke in skal, na obe strani sidrišče. V ozadju Ibiza.

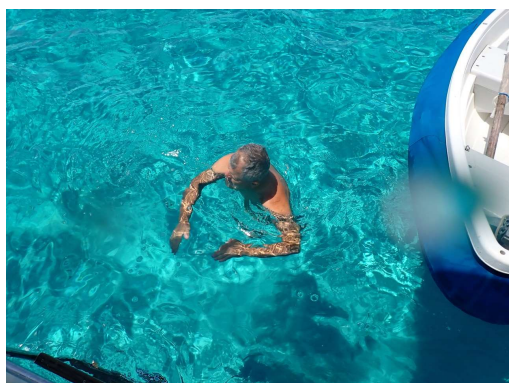
Gasilski avionček, ki je treniral zajem vode na morju.

Za Heronom gasilec zajema vodo, ki jo nato odvrže in ponavlja vajo.

Po dobrem letu v vodi barka izgleda še kar dobro. Coppercoat je bolj čist na spodnjem delu, kjer je bil bolje pobrušen. Pravilen nanos in brušenje je kritično za dobro delovanje. Mi bi lahko naredili nekaj boljše.

Dokaz, da sem bil v morju. Kristalno čista voda.

Med 'drvenjem' ob obali proti jugu.

18. junij 2020, četrtek

Baleari: Formentera - Majorca

Ponoči se swell nekoliko umiri, pa še veter nas bolje postavi na njegovo smer, tako ponoči ni veliko rolanja. Do Majorce je 80 NM in če hočeva priti v enem dnevu je potrebno zgodaj odriniti. Budilke si nisem navil, ko se bom zbudil greva.

Itak bova verjetno prišla v temi in ena ura gor ali dol ne igra vloge.

Nekaj minut po šesti uri zjutraj me zbudi ribič, ki pelje blizu nas in to je ravno pravi čas, da vstanem.

Vetra je malo, 5 vozlov iz vzhoda. To je točno po napovedi.

Dvignem jadra in sidro in odplujem s sidrišča. Lili seveda pride ven, a gre nazaj spat, ko ji zatrdim, da res ne rabim pomoči. V petih vozlih se pač ni problem sam odsidrati.

V začetku vozim z motorjem in glavnim jadrom. Za flok je preoster kot v veter in ga zapira. Zozim 10° ali 20° severneje od prave smeri, da jadro kaj pomaga motorju. Razvijem še viharo jadro in dodam skoraj pol vozla k hitrosti.

Po napovedi se bo veter obrnil v smeri ure in bo kot boljši,

Res se kmalu veter toliko okrepi in kot toliko popravi, da lahko razvijem še flok in čez pol ure še udasnem motor. Ni oceanskega vala, vala od vetra ni preveč in v takem morju lahko vozim normalno orco. Pravega vetra je kakih 8 do 10 vozlov, ker orcamo je navideznega 11 do 14. Mi jadramo 5 do 6, na trenutrke do 7 vozlov na vsa tri jadra. Viharnik v teh razmerah doda vsaj pol vozla hitrosti. Veter spreminja smer in hitrost, zato moram biti ves čas na jadrnih in krmilu (se pravi na avtopilotu). Komaj si uspem skuhat kavico. kakih 10 milj od otoka se izognem najprej enemu, potem pa še drugemu ribiču. Oba sta v malih gliserčkih. Jaz ne vem, če bi se upal tako daleč na odprto v tako malem čolnu s samo enim motorjem in brez jader. Eden je bil še posebno majhen in radar ga sploh ni zaznal, dokler ni bil čisto blizu. Pretihotal se je mimo moje 'guard zone' brez alarma. Hm. Popravim guard zono, da pokriva tudi območje precej blizu barke. Valovi so dovolj majhni, da nimam lažnih alarmov. Čez dan veter pade na 5 vozlov in manj. S tem ne morem jadrati, če želim do noči narediti 80 NM in si pomagava z motorjem. Popoldan se veter končno malo zbudi in zadnjih 20 milj prejadramo. Sem hotel napisati 'prejadramo v tišini', pa ni bilo tišine, ker se je veter okrepil toliko, da smo glavno jadro krajšali najprej na prvo, malo kasneje pa še na drugo krajšavo. Valovi so se povečali in so bili prav neugodno kratki in strmi. Zalivalo je čez premec barke in škropilo do kokpita, valovi pa so butali v trup. Vozili smo zelo ostro orco, a kljub temu ni šlo ves čas v smeri. Še dobro, da sva jedla kosilo preden se je začel živahni ples. Ob pol desetih zvečer v zadnji svetlobi vrževa sidro. Kolikor se je še videlo sva našla čisto mivko. Malo nas rola a ni hudo. V slabih petnajstih urah sva preplula 82,4 NM s povprečno hitrostjo 5,6 vozla.

19. junij 2020, petek

Baleari: Mallorca Colonia de Sant Jordi

Zbudi se v oblačno jutro in kmalu začne rahlo deževati. Odlično, nama bo spralo sol z barke. Dež je bil napovedan. Rahel dežek dopoldan in močan dež popoldan. Pa je že dopoldan kar pošten dež. Ali pa so se meni po tolikem času na Lanzaroteju spremenili kriteriji. Jaz si na vsak način želim na obalo in ko se okrog enih zjasni se z barko prestaviva na sidrišče pred mestno marinico. Prostora ni prav veliko. Dosti je čeri, globina za sidranje je 3 metre, v zalivu mrgoli boj s čolni in manjšimi jadrnicami. Verjetno sva največja barka v zalivu. Imava pa blizu za veslat, saj sva sidrana vsega 50m od svetilnika, ki stoji na koncu valobrana. Sidrana sva v tanko plast mivke na neznano podlago iz skal ali kamenja. V redu za nekaj ur, a ponoči ne bi dobro spal, če bi ostala tukaj. Bova šla raje nazaj v boljša sidrišča. Liliki se ne da v mesto. No, saj to ni neko mesto. Par hotelov, nekaj aparmajev, nekaj hiš in seveda pripadajoča infrastruktura - terase, gostilnice, trgovine . . . Takoj, ko zaveslam okrog valobrana sem prietno presenečen. Imajo dedican dinghy dock. Pristan za male čolničke. Lepo označen, tako, da že od vhoda v luko vidiš kam moraš. In pomol je narejen pravilno: ob strani so deske dovolj nizke, da čolnički ne zlezejo spodaj, da bi jih potem plima stisnila od spodaj v pomol. Dovolj na gosto so postavljene privezne bitve (take manjše, za čolničke, jasno), na robu pomola so meter visoki stebri, ki so prav pripravljeni, da se jih oprimeš, ko ležeš iz čolna in najboljše od vsega: Imajo celo muringe za dingije. Seveda to niso 3 cm debeli s školjkami obraščeni štriki za barke ampak drobne, 5 mm vrvice (ki izgledajo povsem nove). S tem preprečiš, da ti dingač buta v pomol in se poškoduje. Zelo lepo. Pomol in okolica sta lepo urejena. Res sem pozitivno presenečen. Moram se znebiti smeti, ki sem jih prinesel z barke - lepo ločene seveda. Povsod je polno ličnih betonskih koškov, a nikjer ne vidim ekološkega otoka. Pa vprašam nekoga, ki mi pokaže v neko ulico. Kar daleč so smeti, a so s tem tudi daleč od urejene in privlačne okolice. V bližini je trgovina in nakupim nekaj sveže zelenjave ter se vrnem na barko z namenom, da greva oba z Lili v mesto, saj je lepo, spijsva kako pijačko, mogoče kaj pojeva in se vrneva na barko. Pa se ji ne da. Ona ne rabi ljudi. Ona ne rabi marine, ona bi raje nazaj na dolgo, prazno peščeno plažo v turkizno vodo. Tudi prav. Sem mislil, da ji po toliko dneh osame morda manjka stik s civilizacijo, a sem se očitno motil. Glede vremena so se ušтели. Dopoldanski dežek so zadeli, popoldanskih močnejših padavin pa ni bilo. Tudi z vetrom so zgrešili. Namesto 'napovedanega rahlega vetriča' imamo veter do 20 vozlov in nazaj odjadrava samo s flokom in pri tem presegamo 6 vozlov hitrosti z vetrom v krmo. Na mali flok. Sonce je še visoko in dobro se vidi, kje je lepa mivka. Ker je veter še vedno vzhodnik (čeprav so napovedali jug) je za rtom gladina mirnejša. Nič ne prižigava motorja. Izbereva lokacijo sidranja, na jadra zapeljeva malo nižje, obrneva v veter in zvijeva flok. Heron se ustavlja in ustavi se točno tam, kjer želiva vreči sidro. Barka, kot dobro naučen konj že ve, kaj hoče od nje. Spustiva sidro, veter premec obrača v stran. Dobro naju zategne. Skoraj izgubim ravnotežje na premcu, ko sidro zagradi. Takrat piha 15 vozlov. Prav nobene potrebe ni, da bi prižigal motor in zategoval sidro, da ga vkopljem. Je že veter to naredil namesto nas.

Popoldan se veter umiri in po vrhunskem kosilu se greva se kopat. Ja, tudi jaz.

Prav počitniško vzdušje je. Danes sva preplula dobrih 5 milj, dve in pol v eno stran in dobri dve in pol nazaj in sva sidrana le dober lučaj od včerajšnje lokacije.

Jutri pa verjetno odplujeva na Sardinijo. Morava zjutraj še enkrat pogledat vreme, saj tako različnih napovedi za neslednje tri dni že dolgo nisem videl. GRIB datoteke napovedujejo 2,8 metrske valove in 25 vozlov vetra s sunki do 30.

Tri od štirih Predict wind napovedi pa napovedujejo pol meterske valove in 5 do 10 vozlov vetra. Razlikujejo se tudi v napovedi smeri, pa o oblačnosti in padavinah. Skratka, nihče ne ve, kako bo v resnici. Glede na globalno sliko sredozemlja nama izgleda še kar v redu. Če ne greva jutri (ali mogoče pojutrišnjem) bova morala čakati vsaj še en teden na naslednjo možnost.

Tale Mediteran je res nepredvidljiv.

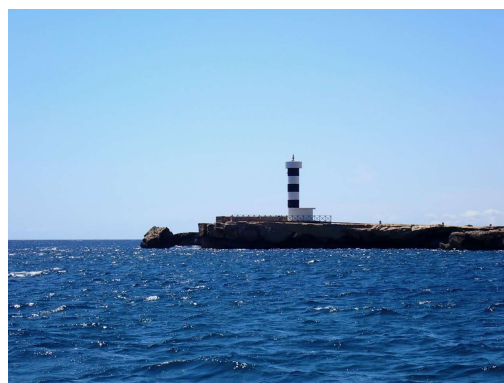
Pomol za pomožne čolničke je izredno lepo narejen.

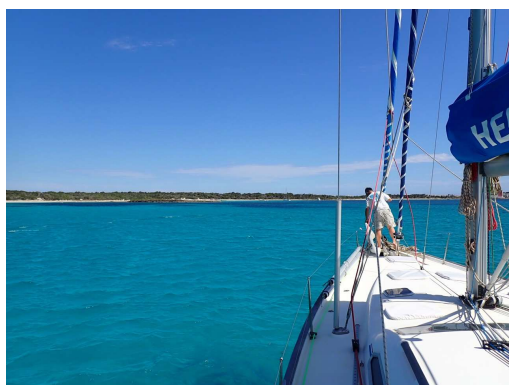
Pogled iz glavnega pomola mimo dinghy pomola na vhod v marino. Herona se ne vidi, ker je sidran malo desno za rdečim svetilnikom.

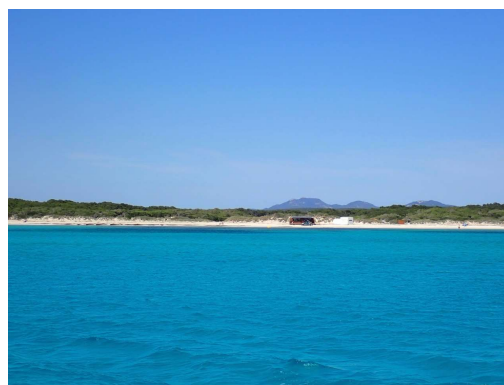
Slikano iz Herona, sidranega pred Colonia de Saint Jordi.

Vhod v luko označuje svetilnik, ki ga pred valovi varuje še ena skala

Sidramo na jadra, Lili ima očitno še čas slikati.

Nekaj milj dolga peščena plaža. Baje je to najlepša plaža na Mallorci. Danes je bilo na njej nekaj deset ljudi na kilometer, pred njo pa sidrano morda 15 bark.

Ko se je veter malo umiril so prišli trenirat Optimisti.

Po popoldanski malici je svet lepši.

Sredozemlje 2020

Španija - Italija

20. junij 2020, sobota

Pasaža: Mallorca - Sardinia

Jutro je mirno.

Prižgem instrumente, ki mi pokažejo 1 vozle vetra. Še ta je verjetno od zibanja barke.

Voda je kristalno čista in na tleh gledam našo verigo in sidro. Vsak detajl se dobro vidi. Voda vabi in seveda se greva kopat. Voda sploh ni premrzla, družbo pa nama dela cela jata rib.

Besno študirava vremenske karte in kocka pade: Na pot greva danes. Dobrih 260 milj imava, dva dni torej.

Odsidrava se še v bonaci, vseeno dvignem glavno jadro in kmalu začne pihljati z juga. Najina smer je na vzhod, a ker je vetra malo je kot navideznega vetra pod 30°.

Kmalu lahko dodam viharo jadro, ta drži že pri 30°, kasneje še flok in čez kako uro lahko ugasneva motor.

Počasi gre, kake 4 vozle hitrosti imamo, a kmalu se kot vetra popravi in dvigne gennacker.

Kot navideznega vetra je med 60° in 70°, lahko vozimo v smeri in hitrosti so kmalu nad 5 in nad 6.

Barka je povsem mirna, nežno se ziba v dolgih rolerjih, ki nam prihajajo nasproti od spredaj desno. Tam mora biti drugačen veter.

Na vodi nisva sama, več kot 12 milj od obale, preštejem barke, ki jih vidim naokrog in jih naštejem 14.

V glavnem so jahtice in vsi lovijo ribe. Lili je videla, kako so eni ujeli dober meter dolgo ribo in to je seveda znak zame, da dam našega lignja plavat.

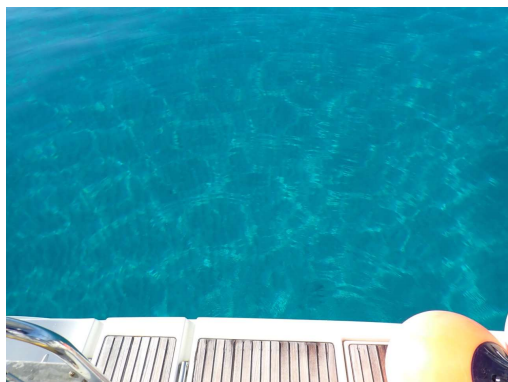
Z gennackerjem res dobro napredujemo. Jadramo z okrog 6 vozli v sibkem vetriču. Je pa potrebno ves čas nastavljati smer in jadro. Čim malo zamudim pade hitrost na 4 vozle.

Ob osmih zvečer pospraviva gennacker in razpneva flok in s tem pripraviva barko za noč.

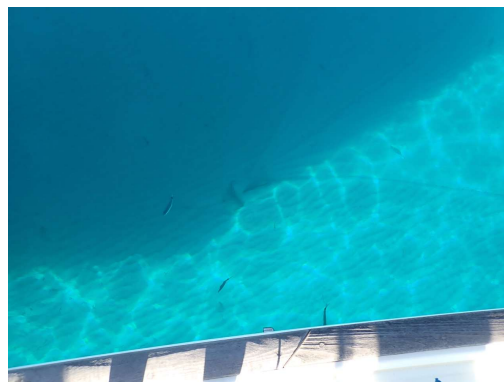
Hitrost je padla iz 6 na 4 vozle, ampak, saj imamo čas. Računava na pristanek enkrat sredi dneva pojutrišnjem, pa četudi voziva precej časa le 4 vozle.

Lili prevzame dežurstvo, jaz grem malo počivat.

Do zdajle, ob osmih zvečer smo v desetih urah prepluli 54 milj.

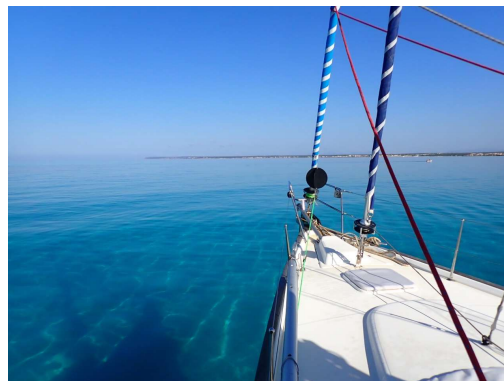
Zjutraj pogledam tole vodo in si mislim, da bi bilo narobe, če ne greva plavat.

Smo nad svojim sidrom.

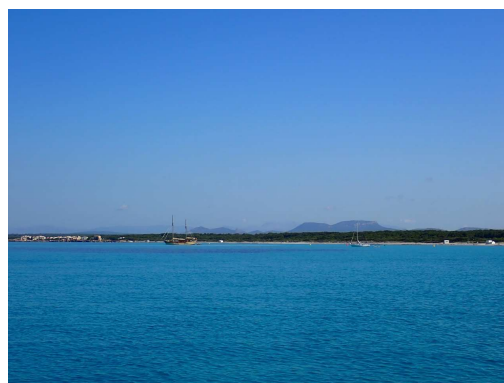
V pesku na dnu se lepo izriše senca barke (in mene, ki slikam).

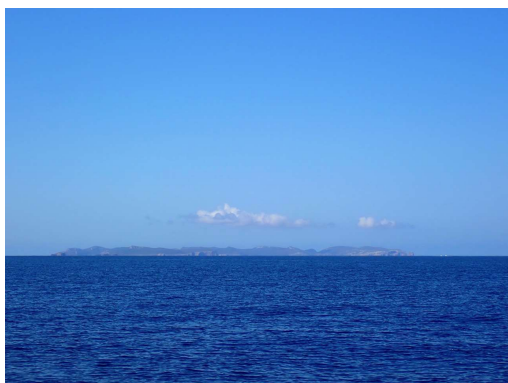
Jaz uporabljam kroglo pri sidranju (dnevna oznaka), luč pa prižgem ob sončnem zahodu.

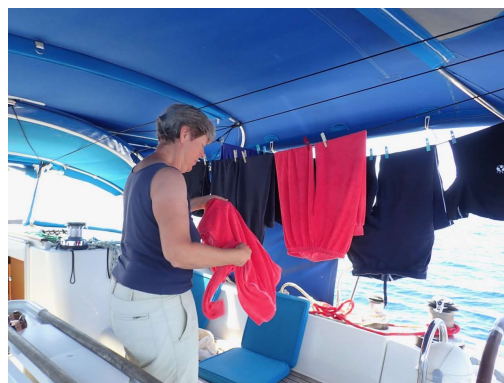
Vetra pa ni niti za vzorec.

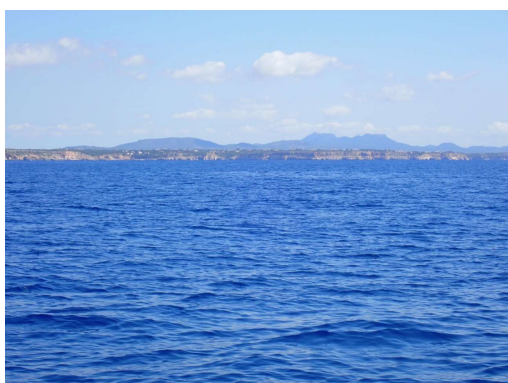
Na sidrišču je kakih 15 bark.

Cabrera ima svoj privatni oblček.

Lili je oprala še en stroj perila. Med jadranjem se je vse hitro posušilo.

Še zadnji pogled nazaj na Mallorca.

21. junij 2020, nedelja

Pasaža: Mallorca - Sardinia

Lili je začela s polnimi jadri in solidno hitrostjo. Ponoči je veter zgubljal moč, saj nas je vremenski sistem prehitel in smo padli v vetrovno luknjo. To je bilo napovedano. Dolgo je vztrajala pod jadri, potem motorsailala je do moje izmene in ko sem nastopil stražo smo bili na levih uzdah in s premalo vetra, da bi lahko ugasnil motor. Sčasoma se je veter dovolj okrepil, da sem motor ugasnil in počasi, s štitimi vozli, smo napredovali 20° nad smerjo. V smeri ni šlo, saj je bil veter preveč od zadaj in ga je bilo premalo, da bi jdra ostala odprta. Višina, ki smo jo pridobivali nam bo še prav prišla naslednjo noč, ko se bo veter resno okrepil in bomo veseli, če bomo lahko vozili polkrmo in ne bok, saj so napovedani precej večji valovi.

Francoska obala, od koder piha, je oddaljena 300 milj. To je več, kot od Trsta do Dubrovnika in val se tule lahko dobro razvije. Smo v najbolj odprtem delu Sredozemlja.

[illegible]

Verjetno je bila prevelika za naju. Vedno se bojim, da bi prišla prevelika riba, ki je ne bi obvladal. Potem pa bi izgubil vabo in laks, uboga riba pa bi ostala s pirsingom v gobcu.

Naslednja riba pa je odtrgala trnek. Očitno je prešibak za tele ribe. Vaba z jekleno predvrvico je ostala, le trnek je manjkal. Očitno se je odprlo oko trnka, saj je bila zanka še brezhibna.

Privežem novega, eno številko večjega.

Za vabo pa obdržim malo rožnato sipico, ki je očitno med ribami zelo popularna.

Zjutraj, še skoraj v temi spet zapoje rola, ribo privlečem k barki, a se ta uspe sneti vsega nekaj m od mene. Ni bila tuna, mogoče je bila manjša lokarda.

Nekaj ur kasneje spet zapoje rola. Riba je močna. Borim se z njo, zavoro nastavim toliko na močno, kot si upam, da ne strgam laksa, a riba odvijaja laks kot nora. Pol role je že odvijte, pa nisem uspel naviti še niti metra nazaj. Ponavadi riba odvijaja, ko se malo utruji jaz navijam in to se ponavlja, dokler ni riba pri barki. A tale se ne da. Samo odvijaja...

Po dolgi borbi uspem naviti večino laksa. Upam, da je utrujena, sicer bo še trajalo.

Povsem me že boli roka, ko je riba za barko.

Tuna.

Niti ni prav velika (za tuno), a je precej debela in močna.

Dve uri kasneje imava poln hladilnik sveže ribe. Jaz sem jo na grobo sfiletiral in razkosal ze na platformi, Lili naredi končni rez in jo porcijsko razdeli v posode. Nekaj roma v hladilnik, nekaj v skrinjo.

Manj kakovosne kose in kose s kostmi pa je Lili skuhalo, potem obrala od kosti in meso zalila z oljčnim oljem, dodala česen, lovor in poper in segrela. To se je hladilo in mariniralo kako uro.

Malica je bila vrhunska.

Valovi so vse večji in z boka. Dobro nas nagiba. Ni še čas za izgubljanje višine in bežanje pred valovi, glavni ples prihaja ponoči. Zato kar vztrajamo kakih 10° nad smerjo.

Na škoti viharika (ki je zvit) sedi grlica. Lepo se je nagnezdila tik ob štraj in počiva.

Veliko ptic se vozi z nama. Mogoče zato, ker imava na glavnem jadru veliko sliko čaplje (HERON = čaplja) in ptiči mislijo, da je to reklama za ptičji motel.

V glavnem, grlica mi onemogoča, da bi razvil še viharinik in testiral, če bi s tem zmanjšal zibanje barke. Več jader ponavadi pomeni manj zibanja, a vozimo kot 110° (navidezno) in dve prednji jadri ponavadi ne sodelujeta dobro pri kotih vetra nad 90°.

Čez čas se grlica naveliča in odleti.

Veter je se okrepil, glavno jadro krajšam, potem še enkrat na drugo krajšavo.

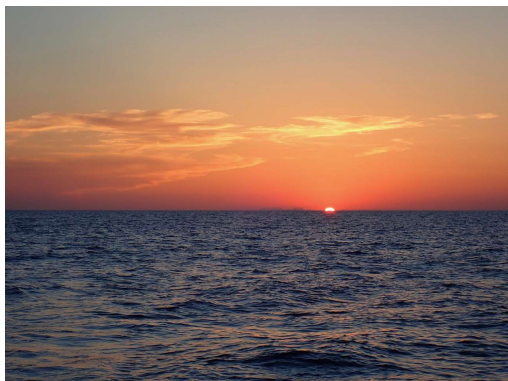
Žal so se okrepili tudi valovi. Napovedani so meter do meter in pol. Meni se zdijo večji.

Predvsem pa so neugodno kratki in se občasno podirajo...

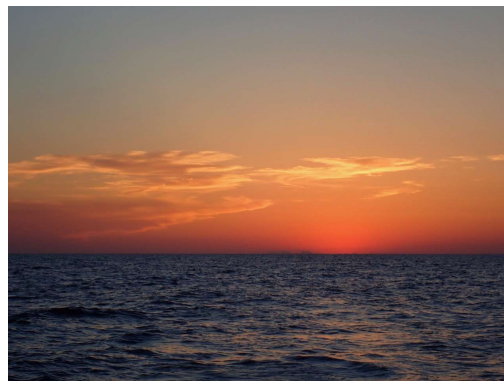
Prihajajo iz dveh smeri in nastajajo interference - ko dva vala trčita se višina poveča in vsake toliko nas tak dobro nagne.

Če pa se poruši tik ob barki nas pa malo zalije, včasih pa butne v barko, kot bi nekdo z macolo udaril po trupu. In to klub temu, da voziva polkrmo.

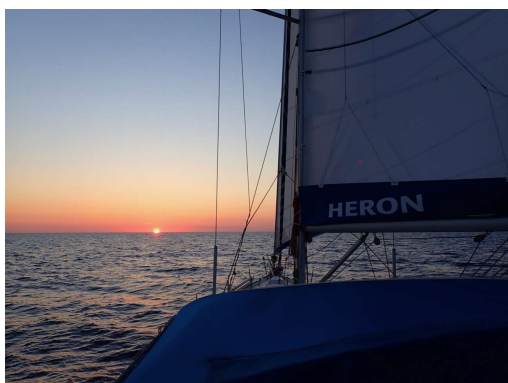
To noč se bo slabo spalo.

Sončni zahod

Sončni zahod drugič. V ozadju se še vedno vidijo hribi - pa smo 50 milj daleč.

Sončni vzhod. A ni to izvorno?

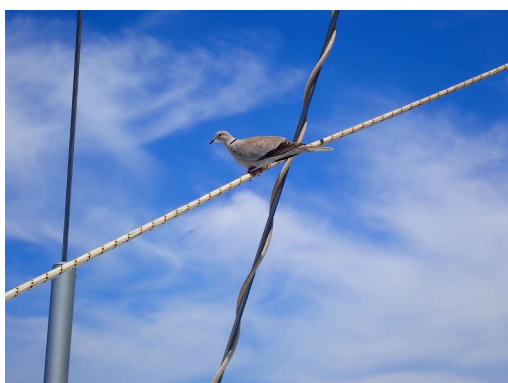
Zaradi tegale mi je pa AIS piskal. Ime mu je bilo nekaj in alah.

Tuna!

priprava za v hladilnik. Kakšni šolski fileji.

Grlica se je dolgo vozila z nama in se trikrat podelala na novo platneno prevleko okna.

Sredozemlje 2020

Italija

22. junij 2020, ponedeljek

Pasaža: Mallorca - Sardinia

To noč se je res slabo spalo. Skoraj se ni spalo.

Lili je vozila z glavnim jadrom na drugi krajšavi in celim flokom. Valovi so postajali vedno večji in bolj butajoči.

Bakra je ječala na vsakem valu.

Baje pri tej velikosti in cenovnem rangi 100 do 200.000 € barke pač ječijo, ko se zvijajo na valovih. Če nočeš, da ječi, moraš kupiti tako nad milion € ali pa okrepiti vse spoje trupa in sten, vse pohištvo in še kup drugega, pa še potem uspeh ni zagotovljen.

Hitrost je solidna, a jadra trpijo na vsakem večjem valu. Pogosto val toliko podre barko, da jadra zaplahutajo in se potem sunkovito napnejo. Skrbi me za jadra, za vrvi in celo za pripone in jambor.

Nekaj čez polnoč prilezem ven in zvijeva flock. Prevzamem stražo, Lili pa se gre delat, da spi.

Lahko ležiš, a te tako premetava, da se ne da resno spati. Vsake toliko te malo zmanjka, a te naslednji velik val vrže pokonci.

Samo z glavnim jadrom na drugi krajšavi gre nekaj počasneje, a lahko vozimo bolj v smeri. Zdaj porabljamo višino, ki smo si jo pridobili do sedaj in lahko vozimo z valovi bolj v krmo.

Kokpit vsa dodobra zgradila. Poleg sprayhooda in tende, ki jih imava itak vedno imava postavljeno še stransko zaščito, zaščito zadnje strani in spuščene stranske zgornje senčnike. V bistvi imava le na vsaki strani majhno režo, kjer lahko gledava ven direktno, ne skozi prozorno plastiko. A vseeno je kokpit zjutraj dobro slan.

Noč je črna, lune ni, a na nebu je neskončno zvezd. Mlečna cesta je tako svetla, kot bi jo kdo osveljeval, Vidijs pa se tudi manjše zvezde. Pač, sto milj naokrog ni nobene luči.

Prvič pa sem videl, kako se svetijo valovi. Kot bi zagoreli. Kadar se združita dva velika vala iz dveh smeri (vsako minuto ali pogostejše) nastane orjak, ki se zlomi in pri tem vzbudi biolumiscenco take intenzivnosti, kot bi žarel. Prizor je lep, bil bi pa precej lepši, če bi ga gledal z bolj stabilne platforme. Kadar gledaš, kako se val lomi precej nad tvojo glavo izgleda prav grozeče. Na srečo nismo dobili nobenega v kokpit. Nekako se jih Heron uspešno odbrani. Malo se dvigne, malo se nagne in malo se odmakne, in pada voda mimo nas.

Je pa zanimivo, kako varira vakost vetra. Piha v valovih z jakostjo od 10 do 30 vozlov. Do sedaj sem mislil, da je tako variranje nemogoče na odprtem. In zaradi tistih sunkov na 30 vozlov samo z glavnim jadrom na drugi krajšavi, in zaradi tistih 10 vmes in dvometerskih valov ne moremo imeti prednjih jader (ne floka ne viharika), ker se ves čas podirajo.

Proti jutru se veter nekoliko poleže in sressem ven eno krajšavo, kasneje pa razprem celo jadro. valovi se na žalost ne zmanjšajo. Nekaj se trudim še s flokom in viharikom, pa ni kakšnega omembe vrednega uspeha.

Potem veter nenadoma povsem oslabi in 6 do 8 vozlov pravega vetra v krmo je premalo. Zadnjih 20 milj nam pomaga motor.

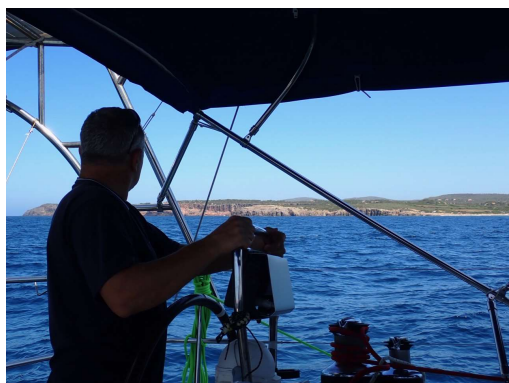
Ob enajsti uri vrževa sidro v zalivčku na jugovzhodu otočka San Pietro. Na tem oročku je tudi luka Carloforte, ki je uradna tranzitna luka v času COVIDa.

Zaliv je dovolj velik za kakšnih 20 bark, pred nama je notri ena jadrnica. Kasneje pride nekaj čolnov na dnevno kopanje, na obali je nekaj ljudi. Kakšne tipične italijanske gneče pa tule ni zaslediti.

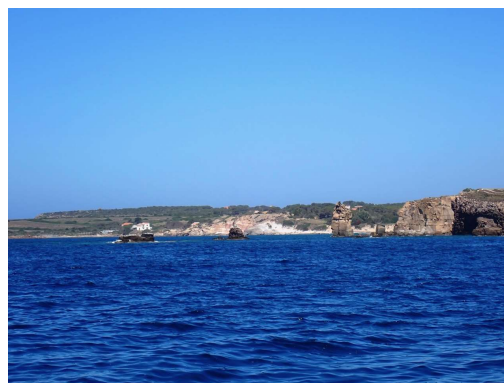
Dan je minil mirno v lenarjenju. Mogoče si v prihodnjih dneh ogledava še zahodno obalo Sardinije, saj tega dela še nisva videla, sicer pa lapo napredujeva proti domu.

No, tale pasaža je za nama. Sardinsko morje sva do sedaj prečila štirikrat in štirikrat sva imela težko pasažo. Tale zadnja je bila po pričakovanjih, a prav v užitek mi vseeno ni bila. Tile kratki in visoki valovi ubijajo človeka. En dan že potrpiš, da bi pa takole plul 14 dni si pa raje ne predstavljam.

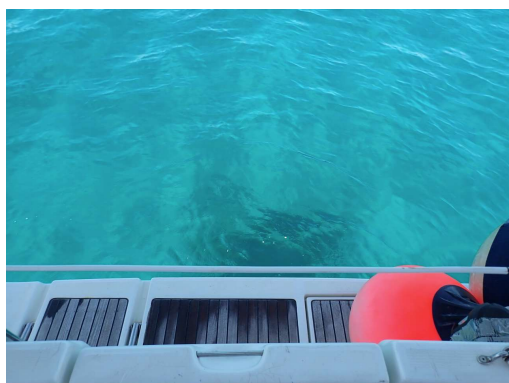
Materijal je zdržal, nekaj obrabe seveda je opaziti predvsem na vrveh. Dvižnica glavnega jadra je na enem mestu kar malo skurjena. To je na vrhu jambora, kjer kolesček ni v najboljšem stanju.

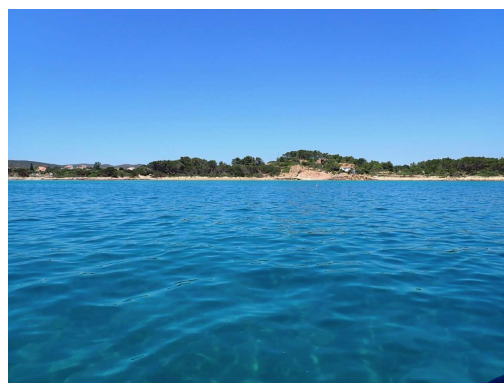
Sardinija! Pripluli smo.

Rt se imenuje Pta delle Colonne. Pravo ime.

Za rtom pa zaliv in takale lepa voda. Aha, tule se vidi bokobran, ki smo ga prd dnevi našli sredi Atlantika

Hude gneče na plaži ni. Kasneje je prišlo par ljudi in nekaj čolnov.

23. junij 2020, torek

Sardinija -zahodna obala

Dobro in dolgo sva spala. Jaz sem sicer ob šestih zjutraj šel ugasnit sidrno luč, se malo razgladal naokoli, a sem šel nazaj v posteljo še za dve uri.

Ni preveč rolalo, barka se je nežno zibala.

Vreme kaže na to, da se lahko podava po zahodni strani Sardinije proti severu. Te obale si še nisva ogledala.

Za danes ne načrtujemo dolge poti. Prvo možno sidrišče je 15 milj severno ob malem otočku.

Valovi so že precej upadli, po vremenski karti jih je še za meter, a bodo do večera padli na 70 cm in do jutra na 30 cm.

Morje med otočkom Pietro in Sardinijo je plitvo, v glavnem plujeva v vodi pod 10 m globine. Na enem mestu je globina le 1,5 m, seveda se temu delu izogneva, drugod pa je povsod dovolj za naju. Nekaj malega vetra imava, počasi drsiva po gladki vodi in si ogledujemo okolico. Direktna pot naju vodi med obalo in malim otočkom dei Meli. Prehod je ravno dovolj širok, da si upam skozi na jadra, otoček pa nizek in upam, da nama ne vzame preveč vetra.

Bližava se prelivu, ko v daljavi vidiva neke bele pike. Ptiči niso, saj so v dolgi ravni vrsti.

Mreža je. Oh, smola.

Sva že čisto blizu otočka, najbolje bo, da greva skozi preliv in potem obrneva stran od obale, da obvoziva mrežo.

Še dobro, da plujeva podnevi. Če bi tule plul ponoči je prav možno, da bi zapeljal v mrežo.

Na koncu mreže sta sicer dve boji z radar odbojniki, ki sta verjetno ponoči osvetljeni, a to je več kot miljo daleč in verjetno ne bi pomislil, da je tu nekje mreža. Razen, če je osvetljena še mreža proti obali.

Skoraj dve milj je dolga tale mreža, najbolj nenavadno pa se mi zdi, da velika kovinska boja in dve veliki boji z radar odbojniki sploh niso najbolj na koncu mreže. Okrog njih je še vrsta malih boj, ki so med seboj povezane s plavajočo vrvjo, a so vidne šele od blizu. Te bi brez dvoma ponoči povozil.

Otočka sploh ni videti, čeprav sva zelo blizu. Le kako so pluli včasih, ko ni bilo GPS-a in natančnih kart. Obala je ves čas podobna, šele potem, ko že zapelješ bliže obali paziš, da se ena skala ne drži ostalih in je v bistvu mali otoček.

Navpične stene okrog in okrog, ne verjamem, da je možno splezati gor brez alpinistične tehnike. Še plato na vrhu je tako postrani, da tudi helikopter ne bi pristal prav zlahka. Idealen otok za ptiče.

S severa se še valijo dolgi valovi a so vedno manjši. Meterski so zdaj bolj izjema, kot pravilo. In njihova frekvenca je taka, da ne podira barke. Na srečo je lokalni veter iz iste smeri in ker jih dobivamo v premec je na sidru nenavadno mirno. Še miljo stran sem bil prepričan, da bova le vrgla sidro, ugotovila, da je nevzdržno in odplula nazaj.

Na srečo sem se zmotil.

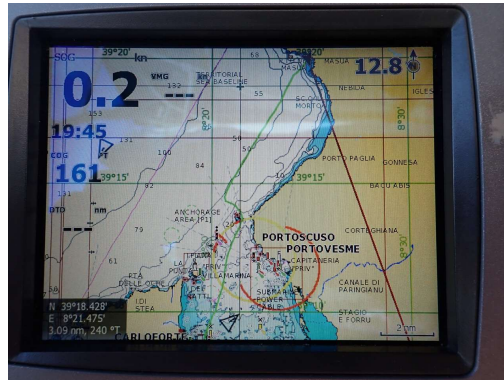
Okolica je veličastna. Visoki klifi, par malih plažic, nad klifi pa gozd ali skalovje. V okolici je nekaj hiš in zanimivost:

Z Unescovo tehnično dediščino zaščiten starinski inustrijski obrat - staro nakladališče rude.

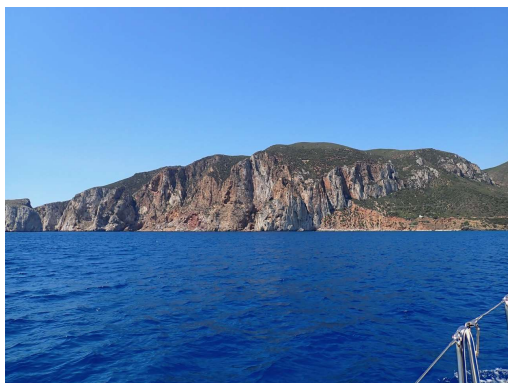
Mene tehnika sicer zelo zanima, a tole mi ne izgleda kot nekaj, kar bi bilo vredno zaščititi. Je pa res, da sem gledal le z morja, nisem pa šel na kopno.

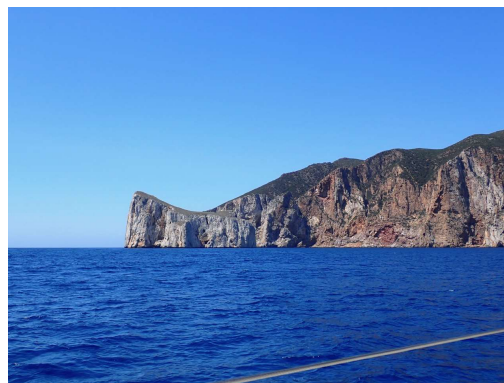
Mreža za tune, ki sva jo morala obvoziti.

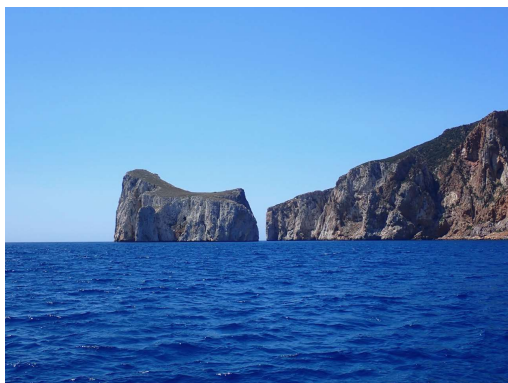
Takole sva morala okrog mreže - zelena sled: med otočkom in obalo, potem pa ostro levo in okrog mreže.

Kje je zdaj ta otok?

Šele ko se povsem približaš opaziš, da leva skala ni del kopnega, . . .

. . .ampak majhen otoček z nedostopnimi pečinami.

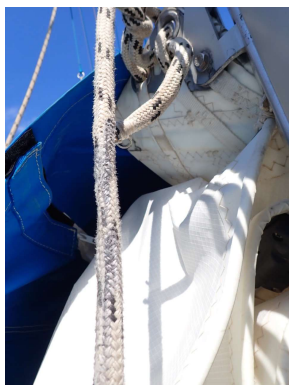
Unescova zaščiten dediščina. Hmm a res?

Nekaj sem moral zašiti, pa so igle zarjavele. Ah, ta morski slani zrak.

Še en kolešček je razneslo. Sedaj, ko imamo dynema vrvi in jadro so sunki veliko večji. Prej se je vrv raztegnila in ublažila sunke.

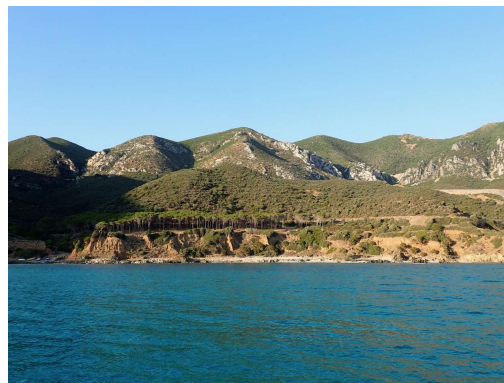
Dvižnica glavnega jadra pa je delno staljena - zaradi trenja se lokalno tako segreje, da se posamezne nitke stalijo.

Naš otoček, ki delno razbije val z odprtega.

Tale zaščita med sprayhoodom in tendo je zlata vredna. Mislim, da je nisva snela že od lanskega avgusta.

Nad plažico lepi gozdovi in hribi.

24. junij 2020, sreda

Sardinija, zahodna obala Porto Flavia - Torre Vecchia (Oristano)

Ponoči je bilo na obali nekaj dobro osvetljeno, kot bi osvetlili celo kotlino. Nisva dobro videla kaj, saj so bili klifi previsoki. Videla sva tudi lučko Porto Flavije. Šele zjutraj sva opazila kamnit stolpič, ki ga včeraj sploh nisva videla. Ime je pristanišče dobilo po hčerki inženirja, ki je pristanišče zasnoval. Očitno je na obali veliko več zanimivih stvari, kot sva jih videla včeraj z barke. V skalovje je skopan rov in sredi skale je prebit izhod nad morje. Tam so rudo natovarjali direktno iz rova na ladjo, ki je bila vezana pod skalami.

Ker na kartah ni vrisanih izobat ob malem otočku, sem mislil, da pač področje ni dobro kartirano. A izobat ni zato, ker je skala navpična do globine okrog 15 m. Ladje so se lahko vezale direktno na skale. Enako je z otočkom.

Seveda sva peljala med otočkom in obalo in si to čudo dodobra ogledala z vodne strani.

Zjutraj ni bilo nič vetra, računal pa sem, da se bo popoldne dvignil temični veter, a je bil to račun brez Eola.

Šele po tretji uri popoldan je bilo nekaj sapice, da sva lahko ugasnila motor indrvela s tremi vozli. Dobršen del poti sva premotorirala. Danes sva preplula 34 NM.

Zahodna obala Sardinije ni prijazna do jadrnic.

Včasih ne piha nič, oziroma skoraj nič.

V tem primeru se lahko sidra in dobro spi, saj ni swela in valov vetra.

Večkrat pa piha maestral iz Lionskega zaliva, ki povzroča 2 m valove.

V tem primeru se ne da sidrati in je edina možnost marina. Marin ni prav veliko, pa še te so polne motornjakov, nekatere celo preplitve za jadrnice.

Zato tukaj jadrnico že težko srečaš. Sami motornjaki, v glavnem manjši, ki gredo iz svoje marine na dnevni izlet, lovijo ribe, se kopajo, zvečer pa hitro nazaj v varen pristan.

Midva imava prav srečo, da je napovedano tako mirno morje. Cena za to je seveda to, da bo motor naredil precej ur.

Za jutri je napovedana še večja bonaca, kot danes. Če bo šlo vse po planu bova v dveh dneh v Algheru, kar je cilj najine poti na sever.

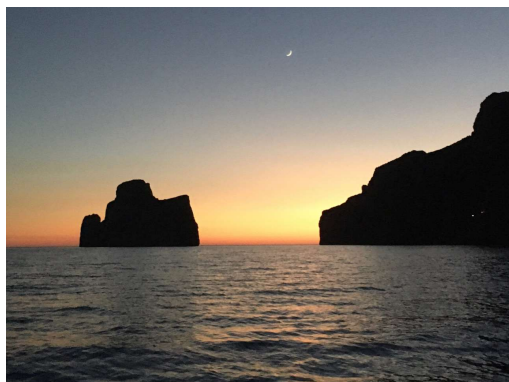
V naslednjih dneh napovedujejo v glavnem 'light air' ali 'calm', le popoldan se kdaj vmes pojavi 'gentle breeze'. Kaže, da bomo lahko sidrali kjerkoli, saj swela in valov praktično ne bo, bo pa precej pel motor.

Danes so nama družbo delali delfini. To niso več tisti mali, atlantski delfini, ampak so velike pliskavke - vrsta, ki je pogosta tudi na Jadranu. Ko se navadiš na atlantske se tile zdijo ogromni.

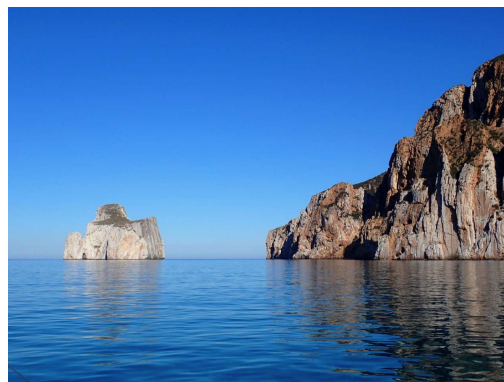
Zahodna obala Sardinije je zanimiva. Izmenoma si sledijo strme in špičaste skale z visokimi klifi, ki jim sledijo peščene plaže, kjer so pogoste tudi sipine, ki segajo daleč v otok. Skalam se vidi, da so iz povsem različnih kamenin. Na Jadranu je skoraj vse enak apnenec, le Susak in Jabuka sta različna (tako na hitro iz spomina). Tule pa si na istem otoku sledijo povsem različne kamenine. Interesantno.

Poletje se je tule že začelo, še zdaj, ob osmih zvečer, je 28°C. Blago, ki sem ga imel do včeraj na ograjici, da naju zaščiti pred pršcem sem snel in ga obesil med bimini in sončne celice za dodatno senco.

Zaenkrat še nisva šla na kopno, a počasi bo treba, saj zmanjkuje tonica. V vročini in bonaci je poraba gin-tonica večja. Morda jutri.

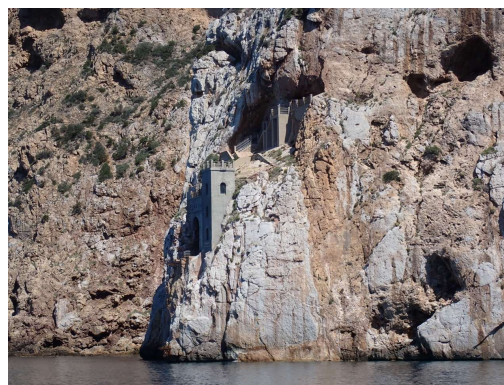
Naš otoček zvečer. Lučka v skali pokaže, kje se skriva Porto Flavia.

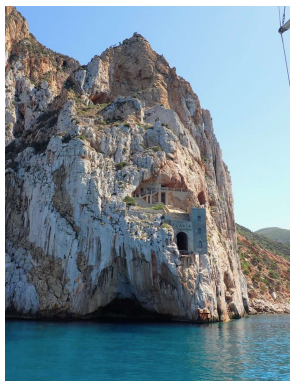
Isti pogled zjutraj. Ni čudno, da včeraj nisva videla porta. Komaj se ga vidi.

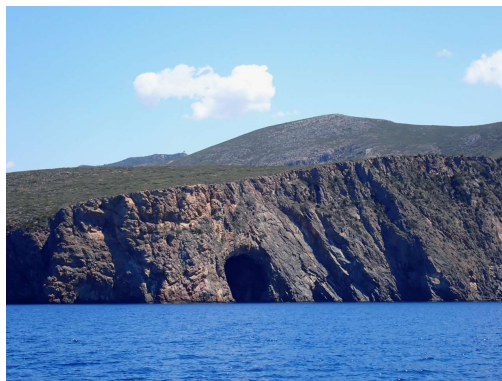
Otoček ima dve luknji, skozi katere se je verjetno možno peljati z malim čolnom.

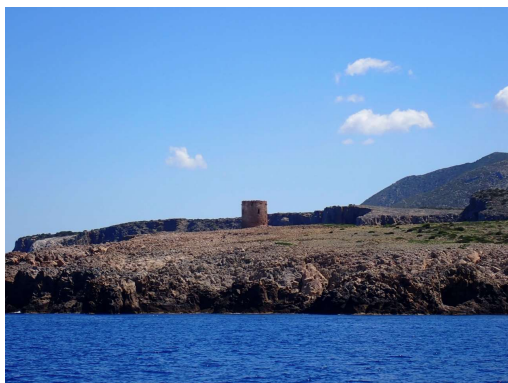
Od blizu pa je port dobro videl.

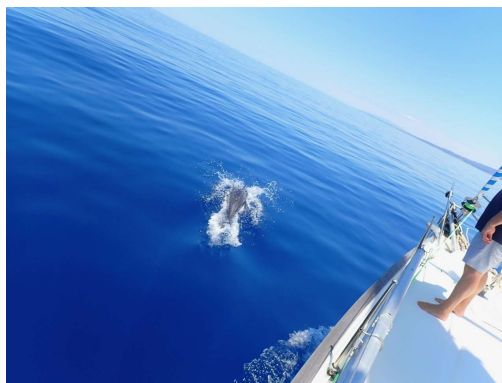
Malo se še vidi, kje je bil ob vodi in tik pod balkonom pritrjen nakladalni žerjav..

Obala je razčlenjena in take luknje niso redke.

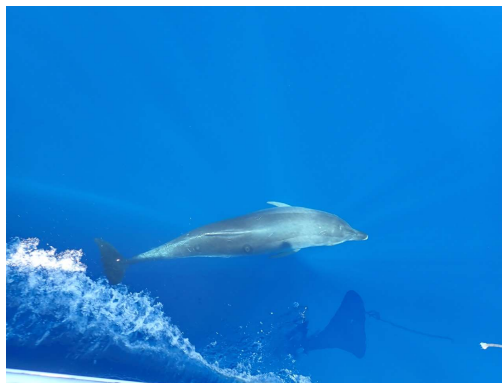
Tele stolpe pa so postavili v času Genovske republike. Približno isto obdobje, kot Beneška republika.

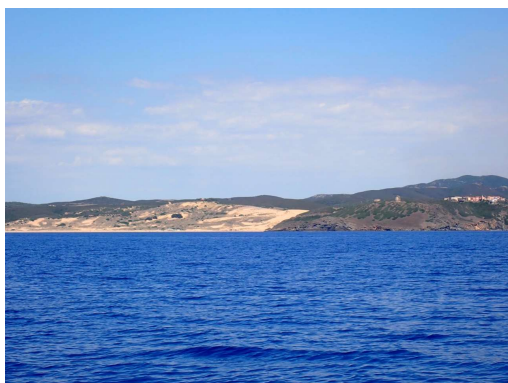
Kapitan gleda delfine. Ker slika Lili je seveda v fokusu delfin, ne pa kapitan. Kapitana vidi vsak dan (še prevečkrat).

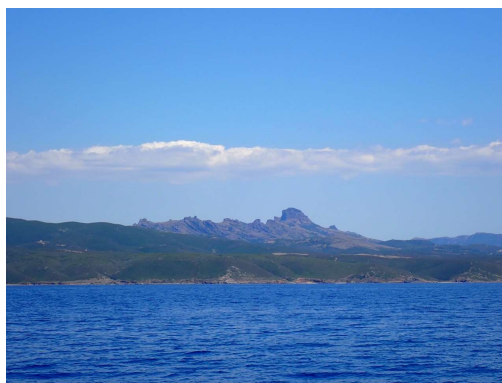
V bonaci se je delfina lahko slikalo, ko je bil še globoko.

Pa še od bližje. V vodi je še senca sidra.

Divje skale občasno zamenja nižina s pešenimi sipinami, plažami in griči za njimi.

V ozadju pa ostro nazobčane gore. Lepa narava.

25. junij 2020, četrtek

Sardinija, zahodna obala Torre Vecchia - Bosa Marina

Lep, topel, poletni dan je bil.

Tega sardinskega vetra nisem še čisto nič pogruntal.

Za danes je napovedano še manj vetra, kot včeraj, ko itak do štirih popoldan sploh ni pihalo.

A imamo zjutraj sapico s kopnega. Mislil sem, da je zamirajoč burinček (termični veter ponoči), a se je okrog devetih krepil, ne pa upadal in sonce je že dobro pripekalo, kar ponavadi ustavi nočno termiko.

Kar z barke si ogledava rimske izkopanine, ki so prikladno postavljene na bregu, da si lahko v miru v sede vse ogledava iz kokpita, ko se voziva mimo. Edino globino sem moral budno paziti, saj je zaliv plitev. Lani sva si v Cartageni ogledala toliko rimskih kamnov, da jih imava dovolj za par let.

Ko končava ogled dvignem glavno jadro, obkroživa svetilnik na rtu in kmalu lahko ugasnem motor.

Voziva laško orco, piha s kopnega.

Včeraj sem bil prepričan, da jader danes ne bova rabila, pa lepo prejadra 20 milj preden veter odpove sodelovanje in morava zadnjih 10 milj odmotorirati.

Saj kakšni puristi bi še vztrajali a veter se je obrnil točno v nos, ni ga bilo veliko, nagajal nama je pa še tok. Namesto dveh ur bi porabil vsaj 4 ali več, če bi veter seveda zdržal.

In potem bi zmanjkalo časa za kopanje, to pač ne gre.

Bosa Marina je zanimiv kraj. Kraj Bosa je nekaj km v notranjosti, na obali pa je kraj Bosa Marina.

Tu je izliv reke in izlivu so postavili še marino. Ker so se večkrat valovi podirali in onemogočali vplutje ali izplutje so postavili še dokaj velik valobran, znotraj katerega je sme sidrati. Takoj južno od reke pa je zaliv, staro pristanišče in plaža. Tudi tu je mogoče sidrati. Sicer ni tako mirno, a je voda čista. V rečnem izlivu je namreč voda bolj kalna, saj reka prinaša s seboj naplavine.

Ker je vreme stabilno sva izbrala čisto vodo.

V vodo spustim čoln in celo montiram motor. Nazadnje je motorček delal pred . . . hm, kdaj že? Če se ne motim avgusta lani!

In vmes ni bil konzerviran, bil pa je na slanem zraku. Revež.

Ne vžge takoj, a po nekaj rekreacije, ko imam roko že dobro ogreto, vžge tudi Mercury. Malo kašlja, upam, da nima virusa.

Ko se odkašlja začne lepo presti in dela brez težav.

Zapeljem se naokrog. Ko pridem iz zaliva me pričakajo kar resni valovi za dingača. Pol metra povprečno z metriskimi vmes. Tepeta se veter in tok.

Še dobro, da sem sam v čolnu, saj Lili ni navdušena nad tem, da jo zaliva voda, meni pa je to dobra adrenalinska zabava.

Tale Walker bay ni dober za glisiranje, je pa odličen v izpodrivnem načinu. Lepo pleza po valovih in me varuje pred njimi. Oblika klasičnega ribiškega čolna ima svoje prednosti. Dober ja pod jadri, dober ja na vasla in dober je v valovih.

Vsega nekaj sto metrov imam izpostavljenega dela morja, potem zapeljem za novi valobran.

Tu je pa jezero.

Zunaj, v naravnem zalivu je nekaj valčkov, ki nežno zibljejo Herona, tule pa je čista ravnina. Če vreme ni tako stabilno, je to definitivno boljše sidrišče.

V reki nihče ne glisira, čeprav je kar nekaj čolnov. Jaz imam 6 konjev, vsi ostali pa vsaj desetkrat več. In vsi vozijo počasi. OK. Bom tudi jaz. Če Italijani vozijo počasi mora biti huda kontrola in visoke kazni. Pogled na črpalko goriva mi pove, da je tule gorivo več kot trikrat dražje, kot v Gibraltarju. Upam, da zdrži z nafto do kakšne cenejše države. Sedaj sva še na prvem rezervoarju (od dveh), kante so tudi še nedotaknjene. Če bo le kaj vetra se bo izšlo, a zadnje čase veliko motorirava.

Od lanskega hudega neurja v Sardinskem morju Lili za pasaže raje izbira premalo vetra, kot preveč. In če admiralica ni srečna, nihče ni srečen. Pač pokurimo več nafte.

Danes ostaneva tule zunaj v zalivu, jutri zjutraj po kopanju pa se verjetno prestaviva za novi valobran in se podava s čolnom po reki navzgor. Baje je lepo. Lilike danes še nisem uspel spraviti na kopno. Ni pomagalo niti omenjanje sladoleda in pice.

Jutri pa mogoče res stopiva na kopno.

Danes sva preplula 31 milj. Počasi, povprečno s 4,4 vozla. Sedem ur sva porabila za to.

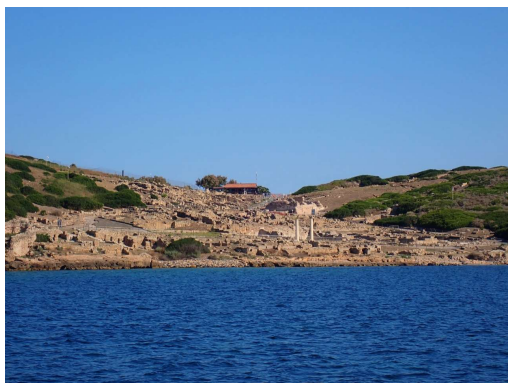
Zdajle proti večeru kar lepo piha - pilot omenja katabatične vetrove v tem sidrišču. Za minuto prižgem instrumente in sunki so do 20 vozlov. To je nekaj več od napovedane bonace.

Torre Vecchia zjutraj

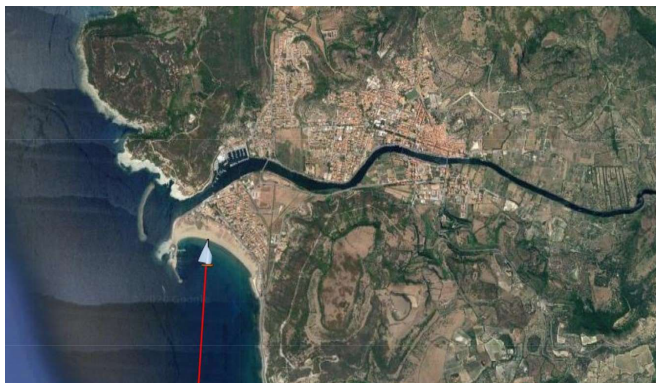
Zraven je precej večji Torre Costiera in pod njim rimske razvaline.

Ogled razvalin kar z barke. Lenoba na kvadrat.

Zaliv v katerem sidrava.

Če kdo še ne ve: pritisneš tipko 'kje smo' in lahko vidiš kje smo. Update enkrat na dan. Za trenutno lokacijo pa AIS.

26. junij 2020, petek

Sardinija, zahodna obala Bosa Marina - Bosa - Bosa Marina

Smola je, če ima muha enodnevnica slab dan.

In danes je bil Heron poln takih, ki so imele slab dan in so končale na beli plastiki.

Že včeraj zvečer so začele ene take čisto majčkene mušice težiti na vse pretege - hotele so celo v oči, pridružili so se jim komarji in seveda je Forth takoj stopil v akcijo s kemično vojno in sva imela mirno noč.

Tudi sicer je bila noč mirna - brez guncanja in brez hrupa z obale.

Dopoldan ni bilo na morju skoraj nobenih valov in po zajtrku se odločiva, da greva v mesto Bosa s čolniškom kar iz tega zaliva. Ni potrebe, da prestavljava Herona v izliv reke, ker se da okrog rta priti suh tudi s čolnom.

Vožnja po reki je bila doživetje. Na obrežju Bosa Marine je najprej urbana obala, ki je ponekod super urejena, s finger pontončki za gliserje, ponekod star mestni obrežni zid z ribiškimi čolni, ponekod pa je bolj razsuto nabrežje. Urbano okolje kmalu zamenjajo naravni bregovi, kjer se travniki nagibajo v vodo. Ponekod je ob bregu ločje iz katerega vzletajo ptice, če se jim zdi, da peljeva preblizu. Na bregovih je nekaj ribičev, ki pod senčniki namakajo trnke in ni videti, da bi zelo trpeli.

Ko pripeljeva v mesto Bosa naravo spet zamenja urbana obala, ki je okusno urejena.

Vroče je in želela sva si, da bi bilo mostov čez reko veliko več, saj je v senci pod mostovi tako lepo hladno. Najdeva nekoliko manj urejen košček obrežja kjer ne izgleda, da sva komu zasedla njegov plačan privez in se podava po mestu.

Najprej greva v velik supermarket, ki je blizu čolna. Jaz sem vztrajal, da greva pogledat ponudbo, saj sem vedel, da je notri klima, ki sva jo po vožnji na soncu oba potrebovala. Zdaj nič ne kupiva, sem prideva čisto na koncu.

Preko kamnitega mosta prideva v stari del mesta. Ozke uličice so po italijansko urejene in hiše so zanimive. Treba je kar pazit na promet, saj glede na to, kako so ulice ozke vozijo presenetljivo hitro (in to večina s telefonom v roki). Majhen avto je tukaj velika prednost in vespa kamijončki- tricikli so vsepovsod. Tudi parkirani tako, da komaj omogočajo, da se mimo zrine še en majhen avtomobilček. Če imaš tukaj velik avto si se zašil.

Sladoled je dober.

Vzpenjava se proti gradu in na tri četrt poti ugotoviva, da sva dovolj visoko. Tam je razgledna ploščad, Grad se vidi tudi od tukaj, gor pa naj gredo tisti, ki jim ni tako vroče. Mogoče je pa zaprt. . . .

Raje se sprehodiva po zavitih uličicah in najdeva gostilnico z dobro oceno.

Raje sva notri, kot na žgočem soncu. Par stopnic navzdol nas pripelje v hladno klet v krasen obokan ambient.

Za vstop je treba nadeti masko. Šele ko sedeš, jo lahko snameš. Korona časi pač. Mize so dovolj narazen (korona?), itak še ni veliko turistov in je prostora na pretek.

Jeva odlično. Sardinsko vino je na nivoju. Cena sicer ni budžet, a definitivno ni oderuška in za svoj denar dobiš res dobro pripravljene jedi postrežene v krasnem ambientu. Edino na natakarje v maskah se ne morem navaditi.

Zdaj pa še v trgovino in domov.

Utrujena a polna vtisov pridingirava na Herona in jasno, je čas za ohladičev v vodi.

Res sva pregreta. Mogoče bi tudi na dingiju rabil tendo.

V vodi seveda malo podrgnem barko z lopatico (s špohtlom po domače).

Coppercoat je dovolj trd, da si to lahko privoščim. Odstranim nekaj trave na vodni liniji in očistim par prepustov, ki so bili dobro zaraščeni. Ni čudno, da voda iz umivalnika ni hotela dobro odtekati.

Sicer pa se Coppercoat dobro drži.

Zvečer grem še na izlet v Bosa Marino. Oddingiram dvesto metrov v 'commercial harbour' in privežem dingača ob napol podrt pomol. V dveh dneh tule ni pristalo niti eno plovilo, tako da kakšne hude frekvence ni. Verjetno zato, ker so globine karastrofalne. Po karti bi morala biti globina, kjer sidrava 12 m pa je v resnici manj, kot 6.

Pomol ima še navezane muringe za večja plovila, a globine je komaj za dingija.

Verjetno reka nanese precej materiala v morje, valovi pa ga prestavijo v tale zaliv.

Morda so zato zgradili marino v reki.

Bosa Marina je turistično mesto s precej hoteli in restavracijami. Zvečer je kar dosti ljudi na cesti, ki prihajajo na večerjo ali na pijačo. Verjetno pridejo tudi iz Bose.

No, nama je bila Bosa všeč. Jutri pa proti severu.

S Heronom danes nisva plula, z dingačem pa sva prevozila kašnih 5 NM.

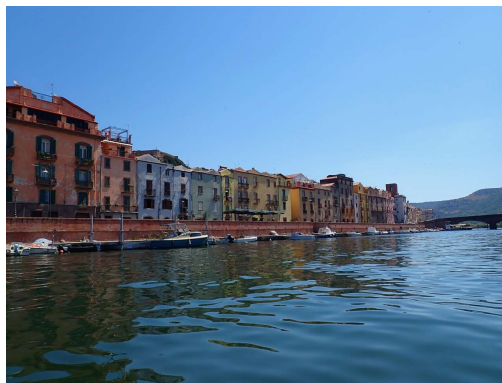
Ko zapustiva Bosa Marino teče reka med travniki in gozdovi.

V Bosi pa je obrežje spet urejeno. Lepa starinska jadrnica z latinskimi jadrmi.

Nad mestom se gviga grič in na njemu grad.

Tipična veduta ob reki.

Najin most, ki naju je popeljal v stari del mesta.

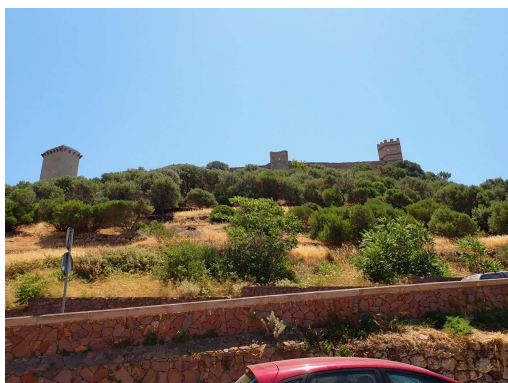
Tamle čisto na koncu pa sva pustila čolnič (bel z modrimi tubami)

Sladoled je bil dober.

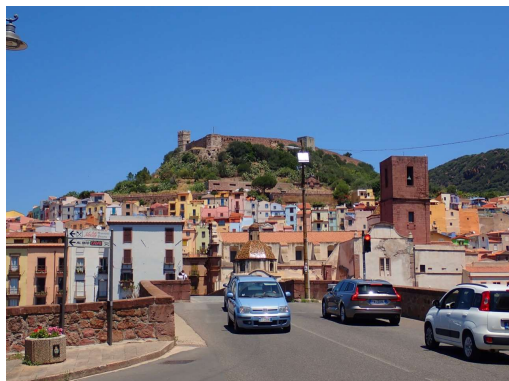
Po takih uličicah se tudi vozijo z avti.

No, do te višine sva prišla. Naprej se nama ni dalo.

Mogoče bo pa tole moj prihodnji avto?

kamnit most, mesto in grad.

Lepa restavracija.

27. junij 2020, sobota

Sardinija, zahodna obala Bosa Marina - Porto Conte.

Še včeraj sem se hvalil, da je sidrišče mirno in brez hrupa z obale, a zarečenega kruha . . .

Kmalu sva ugotovila kam se zgrinjajo vsi tisti ljudje, ki sem jih videl zvečer.

Na eni od teras so imeli očitno neko tekmovanje. Publika je burno navijala, vzklikala in ploskala ob podlagi glasbe.

Na srečo zadeva ni trajala predolgo in je kmalu po polniči bilo že normalno.

Sva se pa oba zbudila okrog treh ponoči. V sidrišču so se razvili prav neugodni valovi. Kratki in visoki, ki so prihajali z jugozahoda. Na jugozahod smo povsem odprti.

Vetra skoraj ni bilo in so valovi Herona malo vrteli naokrog.

Ko so nabijali od zadaj se je cela barka stresala, kot bi jo hoteli razbiti, ko so udarjali od strani smo se veselo nagibali in se kotalili po postelji. Ko so prihajali od spredaj smo malo poskakovali, a je bilo še najbolj znosno.

Od kod so se vzeli mi ni jasno.

Vremenska napoved je predvidevala mikro valovčke - 10 cm, max 15. Nikjer, stotine milj daleč ni bilo močnega vetra. Le kaj je naredilo te valove?

Imelo me je že, da bi se šel presidrat za valobran, ko me je premagala utrujenost, valovi so nekoliko ponehali in sem zaspal.

Za danes je napovedan lep jugozahodnik treh do štirih boforov, najina smer pa je sever-severo-zahod.

Navdušeno dvignem glavno jadro, a glej ga zlomka, vetra je vsega par vozlov in to v premec. No, 10° od premca, če smo natančni, a za jadranje je to ista žalost.

Večino dneva je pihalo od 0 do 5 vozlov pravega vetra.

Šele nekaj milj pred ciljem zapiha dovolj, da ugasneva motor in na vsa jadra 'drviva' s 3 vozli.

Za 25 milj, kolikor sva danes preplula sva 5 ur motorirala in eno uro jadrala. Ali sva zaman investirala v nova jadra?

V zalivu so spet boje, ki jih postavijo v nacionalnem parku. Edina razlika glede Hrvaške je, da tule ni treba plačati vstopnine v park in, da so boje tudi brezplačne.

Seveda je par sto metrov pred bojami začelo resneje pihati. Pa kje je bil ta veter cel dan?

Lili me kljub vetru kot vedno pripelje točno nad bojo. Hočem jo dvigniti s čaklo, pa je ne morem. Boja je pretežka. Kavelj čakle (plastičen) se samo ukrivi. Na srečo se ni odlomil.

Premec Herona se dviga skoraj 150 cm nad vodno gladino. Boja je visoka mogoče 40 cm. Nimam nobene šanse, da bi vdel vrv s premca, saj moja roka ni dovolj dolga. To veva že dolgo in tega niti ne poskuša.

V takih primerih veževa s krme.

Lili me s krmo pripelje do boje. Ker stojim na platformi vsega 40 cm nad vodo imam lahko delo. Nato vrv prevlečeva do prednje bitve in sva privezana.

Ne veževa se velikokrat na bojo. Jaz jih ne maram, bolj zaupam svojemu sidru. A če je tule naravni park in je to zapovedano pač upoštevava navodila.

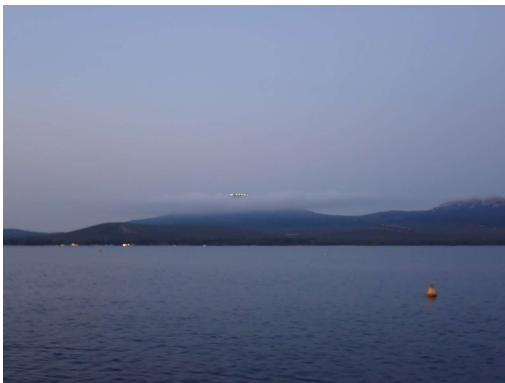
Jutri pa malo naokrog, da si razgledava okolico. Verjetno tudi mesto Algero.

Nekaj milj po izplutju zavijeva okrog tega tra, a vetra ni od nikoder.

Ali je to UFO? Ob mraku se je na nebu pojavilo tole.

Luči so v resnici na vrhu hriba v daljavi.

28. junij 2020, nedelja

Sardinija, zah. obala: Porto Conte - Neptunova špilja - Pozzo La

Kako lepa nedelja je bila danes!

Ponoči je veter čisto crknil in barka je večkrat zajahala bojo. Tudi to je eden od razlogov, da ne maram boj. Ta je imela kovinsko nadgradnjo, ki je prav grdo trkala po bokih Herona. Vrv sem napeljal prek sidrnega rolerja in jo povsem skrajšal. Potem je dala boja mir. Sem pa vrv zavezal tako, da če bi se dvignil veter bi na trenje vrv popustila za dva metra in bi bili dobro privezani tudi za veter.

Zjutraj si greva ogledat okolico, predvsem Neptunovo špiljo. Ne, ne greva na kopno in po 650 stopnicah gor in po 650 stopnicah dol. Špiljo in njeno okolico si bova ogledala kar z barke iz sence biminija in s kavico v roki.

Najprej morava mimo rta Capo Caccia. To je mogočna navpična skala, ki se dviga kakih 200m v nebo.

Mototirava, saj vetra še ni, pa tudi sicer bi se preveč vrtinčil ob mogočnih skalah. Na jadra si tudi ne bi upal med obalo in malim otočkom zraven. Seveda nisva sama. Točka je zelo popularna in naokrog šviga nekaj deset motornjakov.

Seveda, nedelja je, vreme je lepo in vsi lokalci so na vodi. Verjetno tudi nekaj turistov.

Stopnice v špiljo so speljane po navpičnem klifu in izgledajo prav zanimive, a raje jih gledam iz barke, kot, da bi v vročini hodil po njih. Pri vhodu v jamo je kar nekaj ljudi. Dobro, da nisva šla.

Takrat se dvigne nekaj vetra in ko zapeljeva iz preliva med otočkom in obalo razvijeva flok in obrneva barko na odprto, da obkroživa otoček.

Takrat pa doživiva nekaj, česar nisva še nikoli. Tik za barko zagledava temno senco.

Najprej pomisliva na delfina, ampak se giblje povsem narobe.

Z repom ne maha gor in dol, kot vsi morski sesalci, ampak levo desno, tako kot ribe!

Ko pride bližje vidiva, da je tuna. Plava en meter za barko, tik pod gladino.

Plujemo zelo počasi - dva do tri vozle, saj sva razvila le eno majhno jadro in ugasnila motor.

Tuna nekaj časa plava za nama, potem izgine.

In se spet vrne.

In to ponovi večkrat.

Noro! Česa takega še nisva videla.

Jaz ji celo vržem mali košček kruha, a se ne zmeni zanj. Kakšne sardelice pa žal nimam pri roki. Mogoče je mislila, da sva ribiška barka, ker plujeva tako počasi. Oni so včasih počasni kadar vlečejo mrežo, ali ko čistijo ulov. Verjetno je upala, da bova v vodo metala ribe, ki niso tržno zanimive.

Če bi taka tuna prišla na mojo vabo bi bili vsi v težavah. Ne verjamem, da bi jo lahko ujel. Dolga je bila približno en

seženj, težka pa je morala biti blizu 50 kg. Vsaj jaz sem jo tako ocenil, meril je nisem, povedala pa mi tudi ni. Lepa riba je bila.

Veter se je medtem lepo okrepil in odjadrala sva samo na flok v enega od zalivov pred Algherom. Pri tem sva občasno dosegala tudi 6 vozlov hitrosti, večino časa pa je bilo okrog 4. Ravno prav za udobno malico in urico kasneje sva na cilju. Sidrava v lepem zalivu vsega 3 milje od Alghera.

V zalivu je vse polno bark. Tudi jadrnice so tu. Izgleda, da je danes iz marine prilezlo vse, kar plava.

Na plaži so senčniki eden čez drugega in o kakem distanciranju ni ne duha ne sluha. Peska se ne vidi, toliko ljudi je na plaži.

Morava se tudi navaditi na italijansko šolo plutja, se pravi na kol.

Nima smisla, da se poizkušaš na široko izogniti gliserju, ker on bo peljal tik ob tebi ne glede na to kaj delaš.

Da te od blizu pogleda, jasno. Mogoče te pozna, mogoče imaš na krovu kakšno dobro mrho. To je seveda treba vedno preveriti od blizu. Predvsem pa hoče, da od blizu vidiš njegovo makino in to kakšen frajer je.

Tudi sidrajo podobno.

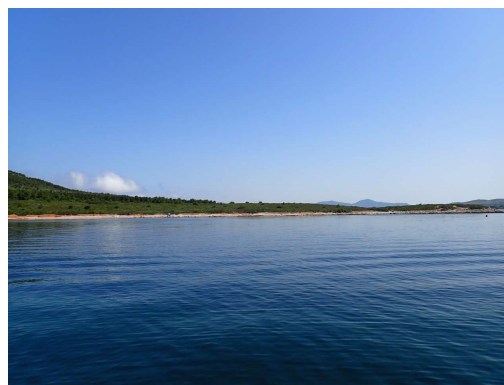
Lili vprašam, če mogoče nisva preblizu sosednje barke, saj se mi zdi, da že rahko posegamo v njihovo sfero zasebnosti, ko se mirno vmes sidra še ena barka, še ena pa se rafta na njo. Nasploh je na skoraj vsako malo večjo barko vezana še kakšna manjša, samo, da je žur.

Do večera se zaliv izprazni. Ostanemo edina barka v zalivu in daleč naokrog. Zadnje jadrnice jo počasi mahajo proti marini pri Algheru. Italijani bodo za večerjo doma.

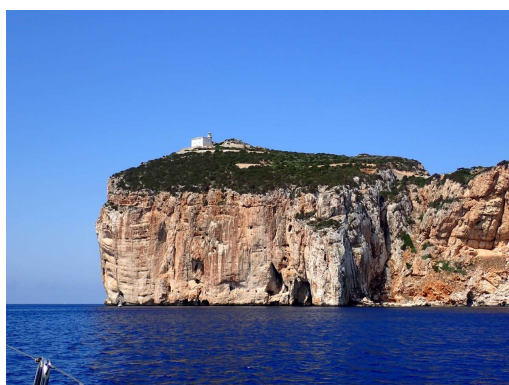
Danes sva preplula 10 NM, od tega eno uro na motor.

Velika in težka boja z ostrim kovinskim zgornjim delom je trkala v bok Herona dokler je nisem ukrotil.

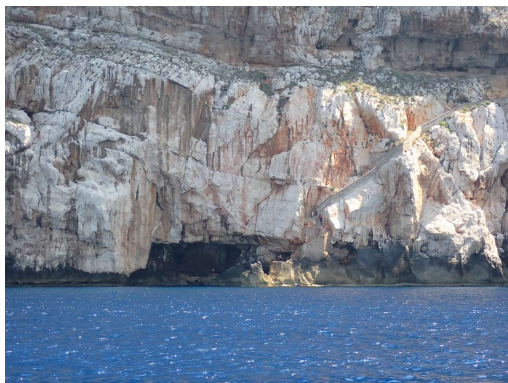
Ko zapuščava zaliv piha med 0,5 do 1,5 vozla vetra. Bonaca, kot iz knjige.

Od daleč rt niti ne izgleda tako visok, saj je svetilnik velik.

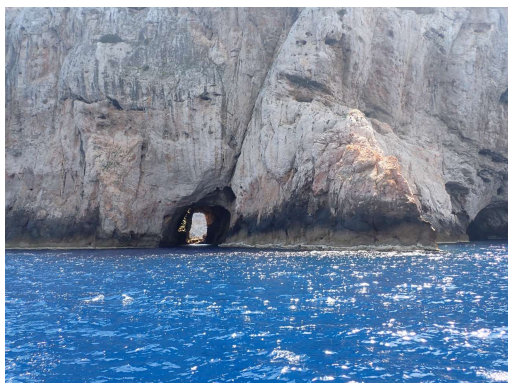
Od blizu pa je impresiven. V levem stebru je luknja.

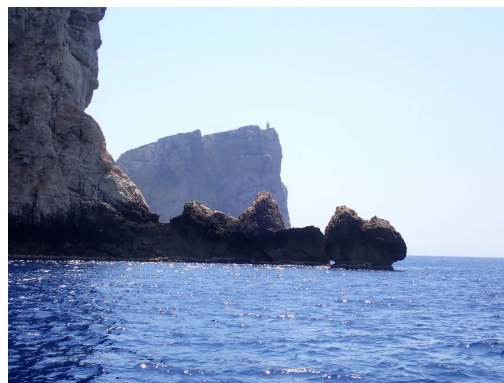
Vhod v špiljo in spodnji del stopnic vklesanih v skalo.

OPkrog rta, mino špilje, okrog otočka in proti vzhodu proti Algheru.

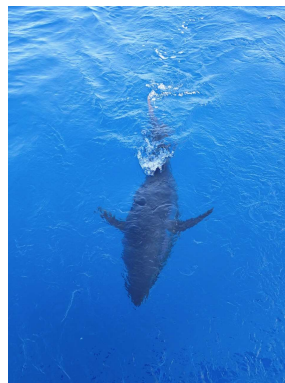
Otoček ima luknjo.

izza otočka se spet prikaže capo Caccia s svetilnikom na vrhu.

Za barko se pojavi velika tuna.

le meter daleč je bila in tik pod površjem.

Tule pa imajo celo jadrnice! Vse polno jih je na sidrišču.

Na plaži ni opaziti korona ukrepov. Gneča je čisto prava. In seveda italiansko glasna.

29. junij 2020, ponedeljek

Pozzo Laxxaretto - Alghero - Pozzo Laxxaretto

Noč je bila mirna, a vseeno nisem prav dobro spal. Večkrat sem se zbujal, med drugim tudi zaradi ribičev, ki so ponoči lovili blizu nas, pa ob spremembah vetra in valov.

Dopoldan dvigneva sidro in na flock odpujsava tiste dobre 3 milje daleč do mesta Alghero. Res nisva drvela. 2,9 vozla povprečne hitrosti je pokazal chart ploter.

Tam se da sidrat takoj severno od marin in mestnega pristanišča, preden se začne mestna plaža.

Na karti izgleda sidrišče kar dobro zaščiteno. Z juga ga ščiti valobran mestne luke, na zahodu je otoček s precej čermiti naokrog, na sever in na vzhod pa je itak plaža. A v resnici ni tako zaščiteno. Valovi iz odprtega se ukrivijo okrog valobrana in prihajajo v sidrišče. Čeprav danes sploh ni bilo kakšnih omembe vrednih valov je prav neugodno poguncavalo barko.

Spustila sva čoln v vodo in se na motor odpeljala v luko. V luki je cel kup malih marin. Tipično po italijansko je vsak pomol svoja marina. En del pristanišča je rezerviran za ribiče in turistične ladje, en del pa je ostal mestna riva. Tam je ob SAR in policijskih plovilih še prostora za nekaj čolničkov.

V luki je neverjetno veliko jadrnic. Skoraj toliko jih je, kot motornjakov.

Ta del Sardinije je bolj primeren za jadrnanje. Že sam zaliv, kjer je Alghero je zanimiv in razvejan, 6 milj na zahod je še en lep zaliv, 25 milj je do severnih otočkov (Isola Asinara), tam je še Porto Torres, skratka ta del je bolj prijazen jadrnanju in to se pozna na floti plovil v marini.

V mestu najprej zlezeva na obzidje. Oba sva navdušena nad tem, kako je lepo ohranjeno. Morda je Dubrovniško obzidje za spoznanje lepše, a ne prav dosti, a tule je vstop prost, ljudi pa nič in prostora je na pretek. Na obzidju si sledijo stražarnice, topovi, stolpi, katapulti in podobne zgodovinske zanimivosti.

Mesto samo je lepo, a za moj okus je vse nekoliko preveč prirejeno za turiste. Nisem začutil tistega pravega, avtentičnega vzdušja, kot recimo v Bosi. Bosa mi deluje bolj originalno Sardinško, Alghero pa bolj instant turistično.

Lili hoče na pico in bi se ustavila kar v prvi piceriji ki jo vidi.

Jaz sem seveda bolj pameten in grem na google gledat ocene in priporočila. Najdem tisto pravo. Seveda med odprtimi, saj čez dan je večina itak zaprta. Odpirajo se zvečer. Po soncu prešačiva do 'moje' picerije, a se izkaže, da je zaprta.

Smola. Naslednja možnost ni prav daleč, a je ta tudi zaprta.

Pri Lili že sveti lučka 'prazno' in to ni dober znak. Na koncu pristaneva v tisti piceriji, ki jo je ona opazila pred eno uro.

No, sva si pa vmes vsaj dobro ogledala mesto in postala bolj lačna.

Pica je dobila oceno prav dobro. Če bi v Španiji dobil tako pico bi rekel, da je vrhunska, a tule so standardi pač strožji.

Po dodatnih ogledih in sladoledu sva se vrnila na Herona, a sva se odločila, da se za čez noč raje prestaviva v bolj zaščiten zaliv. Sidro vrževa mogoče sto metrov od včerajšnjega mesta.

Vmes sem si jaz seveda s čolnom ogledal svetilnik z razbito jadrnico. Izgleda, da je tam že kar dolgo časa. Kormorai so se zelo jezili, ko sem jih zmotil pri popoldanskem počitku. Lansiranje dingija s Herona med jadrnanjem in ponoven pristanek na Heronu pri potovalni hitrosti je minil brez zapletov. V bistvu je lažje pristati na barko, ki pluje, kot pa na barko, ki niha na sidru.

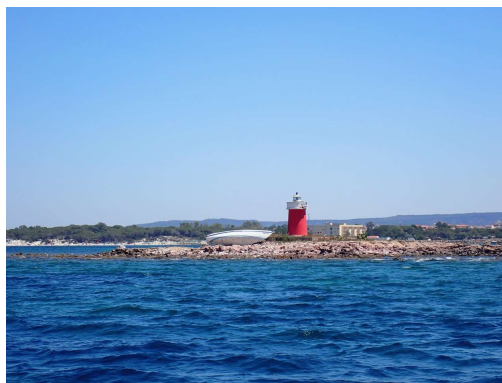
Še en poln in zanimiv dan je za nama, jutri pa gremo nazaj na jug.

Vreme se bo začelo nekaj kujati in rada bi bila na južnem delu Sardinije preden udari prehud veter in val na zahodno obalo.

Danes sva preplula dvakrat po 3 milje, na motorju nismo naredili nobene dodatne ure.

Zjutraj je bil naš zaliv povsem miren in prazen.

Na otoček pred mestom je morje vrglo jadrnico.

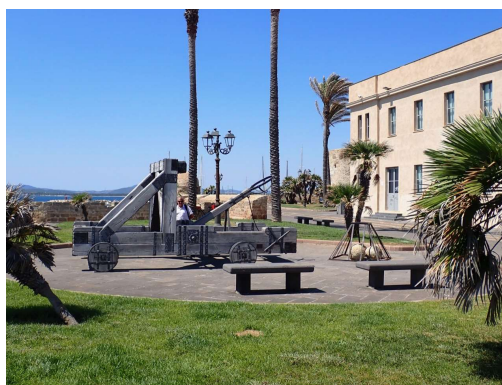
Rože so posadili kar v predelane velike plastenke od vode.

Težko je življenje . . .

Stražarsko mesto na obzidju okrog mesta.

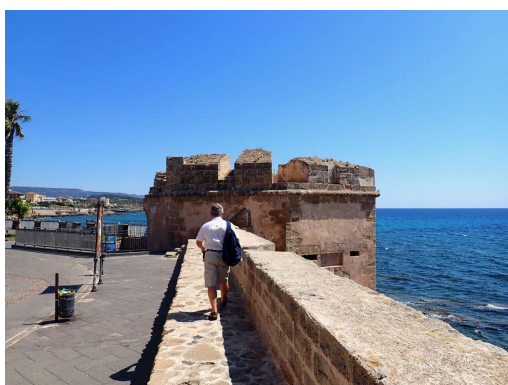
Razstavljeni so katapulti z različnimi mehanizmi. Metali so kamnite kroglice kakih 40 cm premera.

Prejšnji je metal s pomočjo napete vrvi, tale s pomočjo težkega zaboja.

Tale pa s pomočjo jeklenega loka.

Obzidje je impresivno in lepo urejeno.

Lepa terasa na stari hiši. Žal fasada razpada.

Ozke uličice, a iz take mirno pridrvi avto.

Ne vem, če so oboki za senco ali zato, da podpirajo zidove hiš.

30. junij 2020, torek

Pozzo Laxxaretto - Torre Vecchia (Oristano)

To, da sva se vrnila pred plažo Laxxaretto, je bilo zelo dobro. Kopanje je bilo lepše, kot pred mestom, tako zvečer, kot zjutraj, noč pa mirna takoj po tem, ko so utihnili mladci na plaži. Italijanski rap pač ni moja priljubljena glasba. Zjutraj je malo vetra, a kmalu po tem, ko izplujeva se vetrič dovolj okrepi, da imava prav sanjsko jadranje.

10 vozlov z boka je res gosposko jadranje. Heron drsi s 5 vozli skoraj neslišno in brez nagiba.

Danes nimava daleč, le do Bose Marine sva namenjena, tam je varno sidrišče, saj čez noč napovedujejo dober meter valov.

Sonce sije, elektrike je dovolj, zato delava vodo, Lili pa opere en stroj perila.

Tedaj vidim, da imava v kaluži nekaj vode. Ni je veliko, a me jezi, ker ne najdem vzroka.

Možnosti so: 1. pušča kjer pri watermakerju, 2. pušča kje pri motorju 3. pušča tesnilo osi vijaka, 4. pušča iztok pralnega stroja. 5. pušča prednji rezervoar za vodo, 6. pušča vodovodna napeljava.

Sistematično grem od ene do druge točke, a vzroka ne najdem. Ko vodo pobrišem nova ne priteče. Na kratko celo zaženem motor, da stestiram, a je vse suho. Nerešen problem, ki mi žre živce. Za vsak slučaj namažem Volvo tesnilo pogonske osi, to nikoli ne škodi.

Medtem, ko visim v motorni prostor mi Lili sporoči, da se je veter okrepil in piha 15 vozlov.

Sva že povsem blizu Bosa Marine in skoraj hkrati se odločiva, da bi bilo tak veter škoda spustiti. V hipu spremeniva cilj: Oristano, ki je bil v planu za naslednji dan.

To bo sicer dolga plovba. Namesto 20 milj jih bo skoraj 50. Če bo veter dober, bova tam pred mrakom. Zvečer je luna zunaj in nič hudega, če prideva ponoči.

Dobro letimo. Hitrost je dobrih 7 vozlov, večkrat čez 8. Kmalu morava skrajšati glavno jadro, spredaj pa je le viharik.

Sicer so se naredili nekaj večji valovi, dober meter so visoki, nekateri vmes so večji, a ker je vetra dovolj je plovba vseeno hitra in udobna. Paluba pa je itak že slana in se ne sekiram, če nas občasno kak val naskoči.

Popoldan veter malenkost upade, a dodava flok in obdrživa dobro hitrost.

Veter se je prehitro upehal. Dvigneva glavno jadro do vrha, a hitrost ni več visoka.

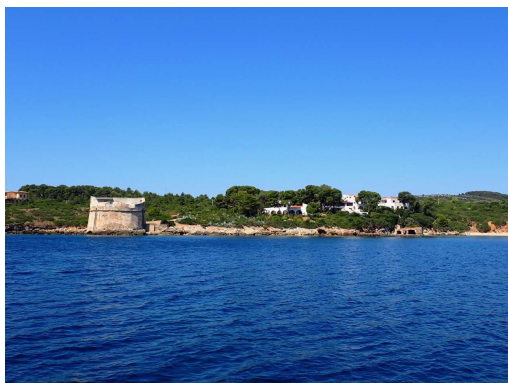
Lili naredi odlično kosilo, pa kaj potem, če vozimo 4 namesto 7.

Za zadnjih nekaj milj pa je vetra premalo, da jadra ne bi opletala in tolkla, ker so valovi še vedno precej veliki.

Odmotorirava tisti zadnji košček in se malo pred sončnim zahodom veževa na bojo, saj je tu narodni park, cona C.

Na hitro še skok v vodo, preden postane premrzlo, da greva čista v posteljo, če že imam svežo pižamo.

Danes sva preplula 48 milj, na motorju je pa sva naredila 2 uri. Eno lepših jadranj v zadnjih tednih.

Pogled na zaliv, kjer sva dvakrat prespala.

Tako vodo sva pogrešala na Atlantiku. Sredozemlje je tako lepo modro.

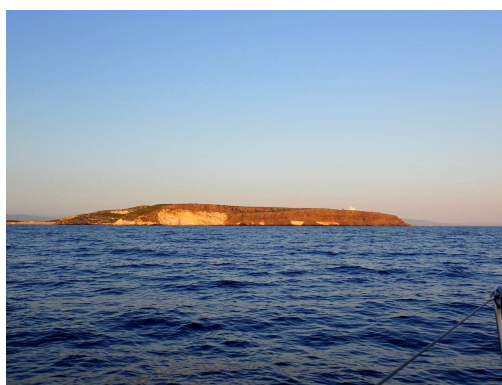
čez dan so se dvignili valovi. Jasno, da se jih na sliki ne vidi. A morje je tu veliko. Iz smeri valov je do kopnega 300 milj odprtega morja.

Za nami pa brazda, kot od gliserja.

Včasih je val zakril obzorje.

V lepi večerni svetlobi zapljujeva okrog rta San Marco, kjer bova (upam) zaščitena pred zahodnimi valovi.